

Chủ Đề

ĐẮNG ĐẮC THẮNG

"Nhưng, tạ ơn Đức Chúa Trời đã cho chúng ta sự thắng,
nhờ Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta. "

1 Cô-rinh-tô 15:57

Liên Hội Báp-tít Việt Nam Bắc Mỹ

LIÊN ĐOÀN PHỤ NỮ

Câu gốc:

Vì nếu chúng ta sống, là sống cho Chúa
Rô-ma 14:8a

Tôn chỉ:

Liên Đoàn Phụ Nữ Báp-tít Việt Nam
Bắc Mỹ hiện hữu để gây dựng đời sống
tâm linh của nữ giới và dự phần vào
công tác truyền bá Tin Lành.

Thư Ngỏ

Con Linh Dương Hồi Sinh	3
Quyền Năng Biến Đổi Của Chúa	12
Mười Hai Tháng Trong Chúa	21
Mười Lý Do Để Tin Chúa	22
Hạ Màn	23
Một Chuyến Đi, Nhiều Cảm Xúc	27
Đố Kinh Thánh	41
Quyền Năng Thiên Thượng	43
Nếu Chúa Đi Nhà Thờ	44
Những Kỷ Niệm Truyền Giáo	45
Tình Yêu Của Chúa Giê-Su Christ	52
Ngài Là Đấng Đắc Thắng	55
Bốn Lý Do Tại Sao Nên Đi Nhà Thờ	65
Dấu Hiệu Cơ-Đốc-Nhân Trưởng Thành	67
HT Tại Trung Hoa Đang Đối Diện	69
Thức Ăn Cho Người Bị Cao Huyết Áp	73
Giải Đáp Câu Đố Kinh Thánh	74
Cười Chút Chơi	75

BAN CHẤP HÀNH

Nhiệm Kỳ 2018-2019

Liên Đoàn Trưởng

Bà Nguyễn Đức Tánh
303 - 947- 4586

lechieuhoang@hotmail.com

Liên Đoàn Phó

Bà Nguyễn Tấn Duong
214 - 552 - 6844

ruthnguyen601@gmail.com

Thủ Quỹ

Cô Đặng Nguyên Hồng
408 - 341 - 5664

dangnguyenhong1111@gmail.com

Đặc San Phụ Nữ Báp-tít

- Chủ Biên: Bà Nguyễn Đức Tánh
 - Thiết Kế: June Võ
- Trình Bày Bìa: Đặng Nguyên Hồng

Bài vở xin gửi về:

lechieuhoang@hotmail.com
Chi phiếu dâng hiến xin ký cho:
Liên Đoàn Phụ Nữ Báp-tít
Memo: Đặc san Phụ nữ

Gửi về:

Hong Nguyen Dang
3223 Crystal Palm Ct.
Las Vegas, NV 89117

Thư Ngỏ

Bước vào thế kỷ 21, ai nấy đều thấy rõ vai trò quan trọng của phụ nữ trong cuộc sống. Dù nhà hàng có nấu ăn ngon đến đâu cũng không mãi thay thế bữa cơm gia đình được. Dù có nhiều cô gái xinh đẹp hay những phụ nữ thông minh xung quanh, cũng không bằng người vợ chung thủy tận tụy ở nhà. Dù có nhà trẻ, cô giáo, bác sỹ, y tá, nhưng không gì sánh với bàn tay Mẹ hiền chăm chút vỗ về con. Chúng ta rất may mắn được làm người phụ nữ trong thời kỳ hiện đại, trong một quốc gia tự do cường thịnh. Rất nhiều phụ nữ trong các quốc gia khác ở vòng quanh thế giới phải chịu nhiều bất công, đau khổ. Trái tim nhạy cảm của người phụ nữ thúc giục chúng ta làm gì đó để giúp những người kém may mắn, nhưng đôi bàn tay mình thật nhỏ bé và hoàn cảnh có nhiều giới hạn. Khi sức lực không thể gánh vác nổi thế giới, hãy chú tâm đến những gì mình có thể thực hiện ngay trong hiện tại, ngay trong tầm tay, ở cạnh bên mình.

Vào thế kỷ đầu tiên, địa vị người phụ nữ không được trân trọng như ngày nay. Họ còn thua những công dân hạng nhì, và phải hoàn toàn phụ thuộc vào người đàn ông trong gia đình. Trong bóng tối thua thiệt đó, Chúa Giê-xu đã đến, đem Tin Lành chiếu sáng cho muôn dân, giải thoát con người khỏi xích xiềng của tội lỗi và sự chết. Phụ nữ cũng là nhóm người may mắn được thụ hưởng ơn lành đó.

Chúng ta đọc Kinh Thánh nhiều lần nên đã quen thuộc với những người phụ nữ trong mục vụ của Chúa Giê-xu, nhưng thử tưởng tượng hai ngàn năm về trước, vai trò của họ trong đoàn truyền giáo

của Chúa là một cuộc cách mạng lớn lao. Chức vụ của Chúa Giê-xu trên đất mang đầy hình ảnh của những phụ nữ ưu việt trong đức tin: từ bà Ê-li-sa-bét, đến bà Ma-ri, người mẹ phần xác của Chúa Giê-xu, nữ tiên tri An-ne, hai chị em Ma-thê và Ma-ri, bà Ma-ri Ma-đơ-len, những phụ nữ chứng kiến Chúa bị đóng đinh trên thập tự giá và những phụ nữ can đảm đến thăm mộ Chúa vào buổi hừng đông của Chúa Nhật Phục Sinh. Đây là những cuộc đời đẹp nhất, những tấm gương ngời sáng nhất cho chị em chúng ta noi theo. Trong ân điển vô hạn của Chúa Giê-xu, chúng ta có vạn lý do để hy vọng, để vui mừng, để mạnh mẽ tiến lên trên con đường đức tin, để hết lòng phục vụ xây dựng gia đình hạnh phúc và Hội thánh vững bền. Người phụ nữ của Đức Chúa Trời có thể và sẽ làm những việc tốt đẹp cho nhà Chúa vì chúng ta tin cậy vào sức toàn năng của Đấng Đắc Thắng.

Liên Đoàn Phụ Nữ Báp-tít Việt Nam Bắc Mỹ

Con Linh Dương Hồi Sinh

Kinh Thánh: Công vụ 9:36-42

Câu nền tảng: Công vụ 9:40

Phi-e-rơ biểu người ta ra ngoài hết, rồi quì gối mà cầu nguyện; đoạn, xây lại với xác, mà rằng: Hỡi Ta-bi-tha, hãy chớ dậy! Người mở mắt, thấy Phi-e-rơ, bèn ngồi dậy liền.

Bạn Đọc thân mến,

Trong một lần phụ trách Đố Kinh Thánh cho họp bạn Phụ nữ, tôi có nêu câu đố: *Xin kể tên bốn nhân vật đã chết nhưng được Chúa Giê-su cứu sống lại?* Kết quả rất nhiều Quý Bà Quý Cô trả lời rất đúng ba nhân vật được Chúa cứu là La-xa-rơ, Con trai Bà góa thành Na-in và Con Gái Giai-ru (trong Giăng 11:1-45; Luca 7:11-16; Luca 8:41-58). Còn nhân vật thứ tư? Rất ít người biết bởi câu đố lắt léo này! Thật ra, câu trả lời đúng đó chính là chúng ta (là tôi, là Quý Ông Bà Anh Chị Em) vì trong khi Chúa Giê-su tái lâm, nếu chúng ta đã chết như thường nói “ngủ yên trong Chúa” thì chúng ta sẽ “*được sống lại, được cất lên và sẽ sống với Chúa luôn luôn*” (I Tê-sa-lô-ni-ca 4:13-17). Cảm tạ ơn Chúa, vì sự phục sinh bởi quyền năng của Cứu Chúa Giê-su – Đáng Đắc Thắng sự chết đã ban sự phục sinh cho mỗi cuộc đời chúng ta. Như Thánh Kinh đã chép: *Vì nếu chúng ta tin Đức Chúa Giê-su đã chết và sống lại, thì cũng vậy, Đức Chúa Trời sẽ đem những kẻ ngủ trong Đức Chúa Giê-su cùng đến với Ngài... Kể đến chúng ta là kẻ sống, mà còn ở lại, sẽ cùng nhau đều được cất lên với những người ấy giữa đám mây, tại nơi*

không trung mà gặp Chúa, như vậy chúng ta sẽ ở cùng Chúa luôn luôn (I Tê-sa-lô-ni-ca 4:14, 17).

Như vậy, chúng ta sẽ được sống lại bằng một thân thể phục sinh giống như Chúa Giê-su để ở với Chúa đời đời. Khi hiểu được ơn phước màu nhiệm này, thì chúng ta cũng phải hiểu rằng La-xa-rô, Con trai Bà Góa thành Na-in và Con Gái Giai-ru đã được sống lại bằng thể xác của một con người bình thường như chúng ta, nghĩa là họ được sống trên đất một thời gian nữa rồi sau đó thì cũng phải chết (đó là cái chết thể xác). Điều quan trọng là cuộc đời được sống lại đó có phải là một cuộc sống có giá trị và ý nghĩa không? Làm sao để đạt được điều quý báu đó? Bài viết này xin chia sẻ cùng Bạn Đọc một người Phụ nữ được sống lại từ cõi chết, với đề mục: “*Con Linh Dương hồi sinh.*”

Ta-bi-tha – Con Linh Dương thành Gióp-bê

Thánh Kinh, sách Công vụ 9:36 chép rằng: “*Tại thành Gióp-bê, trong đám môn đồ, có một người đàn bà tên là Ta-bi-tha, nghĩa là Đô-ca; người làm nhiều việc lành và hay bố thí.*”

Ta-bi-tha (Tiếng Sy-ri và cũng có trong Tiếng Do-thái)ⁱ là tên một người phụ nữ sống tại thành Gióp-bê. Bà còn được gọi là Đô-ca (Tiếng Hy-lạp). Cả hai là một tên đẹp của phụ nữ, có nghĩa là Con Linh Dương, hay *con dê nhỏ trong rừng*ⁱⁱ. Người phụ nữ Do thái cũng thường dùng tên này (Phục truyền 14:3-5), và như trong Sách Nhã-ca đã nhiều lần đề cập.^{iv} Điều này cũng giống trong Văn Hóa Người Việt thường đặt tên cho con gái là: Hồ Điệp là con bướm, Họa Mi, Sơn Ca, Hoàng Yến, Hải Âu, Hải Yến, Phượng Vũ, Yến Oanh ... là tên riêng những con chim với những sắc màu rực rỡ.^v Người viết thích gọi Ta-bi-tha là Linh Dương khi hiểu nghĩa của tên là một *Con Dê nhỏ trong rừng*.

Ta-bi-tha, con Linh Dương, là cái tên mỹ miều của một phụ nữ gương mẫu, có nhiều dấu ấn trong thời kỳ Hội Thánh Đầu Tiên. Ta-bi-tha hoặc Đô-ca, cái tên ấy cũng nói lên tính cách đầy năng động của bà “*người làm nhiều việc lành và hay bố thí.*” Chúng ta khá quen thuộc với tên Ta-bi-tha vì cách sống và tâm tình phục vụ của bà đã trở nên gương mẫu cho nhiều tín hữu nữ và tên của bà được đặt cho rất nhiều Hội Đoàn Từ Thiện trên khắp thế giới. Bà là biểu tượng của lòng nhân từ và gương phục vụ trải qua ngàn năm của lịch sử Hội Thánh.

Ta-bi-tha - Con Linh Dương chết trong cô đơn?

Kinh thánh cho biết Ta-bi-tha là người trong thành Gióp-bê (là thành Gia-phô trong Cựu ước – Giô na 1:1-3, tên hiện nay là Jaffa).^{vi} Trong Hội Thánh đầu tiên rất ít người ngoại bang tin Chúa. Có lẽ bà Ta-bi-tha tin Chúa một mình và bà chẳng có họ hàng thân thuộc nào. Phải chăng Ta-bi-tha là một Góa Phụ cô đơn? Câu Kinh Thánh Công vụ 9:37 cho thấy gia cảnh Ta-bi-tha dường như đúng là như vậy: “*Trong lúc đó, người đau và chết. Người ta tắm rửa xác người, rồi để yên trong một phòng cao*” (Câu 37). Ta-bi-tha chết trong cô đơn, vì không có một người thân hay con cháu kề bên. Thủ tục khâm liệm, mai táng đều do “người ta” thực hiện.

Thật ra, Ta-bi-tha không cô đơn. Con Linh Dương đã có cuộc sống bầy đàn. Một cuộc đời góa bụa, một phụ nữ đơn chiếc sẽ không cô đơn trong Hội Thánh Đức Chúa Trời. Ta-bi-tha không có con cháu bên cạnh săn sóc khi ốm đau, nhưng bà có nhiều người thân. Điều đó được thấy rõ bằng hành động thiết thực của những người thân trong hoạn nạn của bà: “*Trong lúc đó, người đau và chết. Người ta tắm rửa xác người, rồi để yên trong một phòng cao*” (Câu 37).

Hơn thế nữa, Ta-bi-tha được mọi người lo lắng, giúp đỡ. Những tín hữu có đức tin mạnh mẽ nơi Chúa Giê-su – Đấng Phục sinh mà Sứ đồ Phi-e-rơ rao giảng (Công vụ 2:23-24). Họ đã tìm đến Phi-e-rơ khẩn thiết nhờ giúp đỡ: *“Môn đồ nghe Phi-e-rơ đang ở tại Ly-đa, gần thành Gióp-bê, bèn sai hai người đi mời người đến chớ chậm trễ. Phi-e-rơ đứng dậy đi với hai người. Khi tới nơi, người ta dẫn Phi-e-rơ đến chỗ phòng cao”* (Câu 38-39a).

Thật vậy, *“Sự tin đạo thanh sạch không vết, trước mặt Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, là thăm viếng kẻ mồ côi, người góa bụa trong cơn khốn khó của họ, và giữ lấy mình cho khỏi sự ô uế của thế gian”* (Gia-cơ 1:27). Đây là bửu huấn của Chúa cho Hội Thánh để Sống Đạo một cách chân chính. Như hàng loạt lời dạy của Sứ đồ Phao-lô cho Hội Thánh phải hướng về nhu cầu và quyền lợi của người khác: *Chớ ai tìm lợi riêng cho mình, nhưng ai nấy hãy tìm cho kẻ khác* (1Cô-rinh-tô 10:24). *Mỗi người trong anh em chớ chăm về lợi riêng mình, nhưng phải chăm về lợi kẻ khác nữa* (Phi-líp 2:4). *Hãy mang lấy gánh nặng cho nhau, như vậy anh em sẽ làm trọn luật pháp của Đấng Christ* (Ga-la-ti 6:2). Vâng, Hội Thánh tại thành Gióp-bê đã chăm lo đời sống những người góa bụa và họ đã mang lấy gánh nặng cho bà trong nghịch cảnh.

Ta-bi-tha - Con Linh Dương hồi sinh

Đức tin và sự hiệp nhất lúc nào cũng mang lại kết quả tốt đẹp. Bởi đức tin và sự giúp đỡ của mọi người, Ta-bi-tha đã sống lại. Không yêu thương thì không lo, không giúp đỡ. Không tin có sự sống lại thì không đi mời. Sứ đồ Phi-e-rơ đã đến, *“Khi tới nơi, người ta dẫn Phi-e-rơ đến chỗ phòng cao”* (Câu 38-39a). Đây là nơi khâm liệm *cái xác đã tắm rửa* của Ta-bi-tha. . . rồi phép lạ xảy ra. Ta-bi-tha được sống lại – con Linh Dương đã được hồi sinh. Hãy xem: *“Phi-e-rơ biểu người ta ra ngoài hết, rồi quì gối mà cầu nguyện;*

đoạn, xây lại với xác, mà rằng: *Hỡi Ta-bi-tha, hãy chờ dậy! Người mở mắt, thấy Phi-e-rơ, bèn ngồi dậy liền. 41 Phi-e-rơ đưa tay ra đỡ cho đứng dậy; đoạn, gọi các thánh đồ và đàn bà góa đến, cho họ thấy người sống” (Câu 40-41)*. So sánh câu chuyện này với câu chuyện Chúa cứu Con Gái Giai-ru sống lại (Mác 5:34-43) thì có nhiều điểm tương đồng. Trong hai trường hợp, những người than khóc đều phải ở bên ngoài phòng, những lời nói giống nhau “*Hỡi con gái nhỏ, hãy chờ dậy*” giống “*Hỡi Ta-bi-tha, hãy chờ dậy.*” Chúa đưa tay ra nắm tay Con Gái Giai-ru và Sứ đồ “*Phi-e-rơ cũng đưa tay ra đỡ Ta-bi-tha*” và bà đã hồi sinh. Trong hai trường hợp, quyền năng Đức Chúa Trời đã làm cho người chết được sống lại.

Phép lạ xảy ra khi Sứ đồ Phi-e-rơ quỳ cầu nguyện. Đặc quyền của Cơ Đốc Nhân là cầu nguyện. Chúa Giê-su cho phép và khích lệ chúng ta hãy cầu nguyện: “*Các người nhân danh ta mà cầu xin điều chi mặc dầu, ta sẽ làm cho, để Cha được sáng danh nơi Con. Nếu các người nhân danh ta xin điều chi, ta sẽ làm cho*” (Giăng 14:13-14). Cầu nguyện để nhận được một nhu cầu nào đó đã khó, nhưng cầu nguyện cho một người đã chết được sống lại đâu phải là chuyện dễ làm! Sự khác biệt của Cơ-Đốc Giáo với các tôn giáo khác là sự phục sinh của Đức Chúa Giê-su Christ. Chúa Giê-su đã từ kẻ chết sống lại không phải là một huyền thoại, cũng không phải là một giả sử, nhưng là một sự kiện lịch sử với nhiều chứng cứ không thể phủ nhận được. Vì có đó, Chúa Giê-su Phục sinh - Đấng Đắc Thắng sự chết đã đồng dục tuyên bố rằng: “*Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi*” (Giăng 11:25). Lời tuyên bố này kèm theo quyền năng phục sinh mà sự sống lại của La-xa-rơ, Con trai bà Góa thành Na-in, Con Gái Giai-ru hay Ta-bi-tha là những bằng chứng hùng hồn cho niềm tin chúng ta.

Tuy nhiên, sự đắc thắng của Chúa Giê-su không chỉ mang lại sự sống lại của thân thể như Ta-bi-tha, nhưng sâu xa hơn ấy là quyền năng của sự phục sinh triệt tiêu nọc độc của sự chết là tội lỗi, để cứu rỗi linh hồn của chúng ta khỏi sự hủy diệt, hầu cho nhận được sự sống đời đời. Kinh Thánh sách I Cô-rinh-tô 15:55 – 58 chép rằng: *Hỡi sự chết, sự thắng của mày ở đâu? Hỡi sự chết, cái nọc của mày ở đâu? Cái nọc sự chết là tội lỗi, sức mạnh tội lỗi là luật pháp. Nhưng, tạ ơn Đức Chúa Trời đã cho chúng ta sự thắng, nhờ Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta.* Lời Chúa khẳng định: *“Vì tiền công của tội lỗi là sự chết, nhưng sự ban cho của Đức Chúa Trời là sự sống đời đời trong Đức Chúa Giê-su Christ”* (Rô-ma 6:23). *“Cho nên, hiện nay chẳng còn có sự đoán phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Giê-su Christ”* (Rô-ma 8:1). Cứu Chúa Giê-su mang sự sống lại cho La-xa-rô, Con Trai Bà Góa thành Na-in, Con Gái Giai-ru và của Ta-bi-tha – con Linh Dương hồi sinh. Chúa Giê-su Phục sinh - Ngài đắc thắng tử thần không chỉ mang lại sự hồi sinh, sự sống lại của thân thể,^{vii} nhưng Ngài đã đắc thắng sự chết và ban sự sống đời đời cho chúng ta.

Ta-bi-tha - Con Linh Dương sống mãi.

Một lý do đặc biệt khác trong sự sống lại của Ta-bi-tha, ấy là đời sống Ta-bi-tha cần thiết cho Hội Thánh, cho những người Đàn Bà Góa và những người nghèo khổ khó khăn. Khi Sứ đồ Phi-e-rô đến thì *“Hết thấy các đàn bà góa đều đến cùng người mà khóc, và gơ cho người xem bao nhiêu áo xống và áo ngoài, lúc Đô-ca còn sống ở với mình đã may cho”* (Câu 39).

Sự kiện đằm lẹ này làm xúc động lòng người, khiến cho chúng ta phải suy nghĩ về một người phụ nữ đơn chiếc, nhưng với những việc làm đơn sơ qua cây kim, cuộn chỉ, dường như việc làm rất nhỏ nhoi như khâu vá vài chiếc áo sồn vai, rách rưới, có khi là

trao tặng một chiếc áo ấm cho người nghèo đang giá lạnh, cơ hàn . . . Việc làm đơn sơ ấy sao mà lại có một giá trị vĩ đại! Chúng ta phải hiểu rằng, trong thời bấy giờ không có một sự trợ giúp nào của chính phủ đối với các góa phụ hoặc cô nhi, cho nên những người nghèo thiếu, cô đơn đều phải nhờ cậy vào những người quen biết của mình. Ta-bi-tha đã đem mảnh đời góa bụa của mình lấp vào sự thiếu vắng của những người góa bụa khác. Bà không yêu thương người khác bằng “*đầu môi chót lưỡi, nhưng bằng việc làm và lẽ thật*” (I Giăng 3:18).

Sử gia C. Beard nói: “*Chính trong đêm tối, người ta mới thấy được các vì sao.*”^{viii} Chỉ đến khi Ta-bi-tha chết, mọi người sắp mất bà vĩnh viễn, trong màu đen của tang chế thì ánh sáng của vì sao yêu thương đã bùng sáng, để mọi người có thể chiêm ngưỡng được. Ta-bi-tha đã hành động trong âm thầm, trong thinh lặng, không ai biết và cũng chẳng có ai quan tâm, ủng hộ hay khen thưởng gì. Việc làm nhỏ nhoi của Ta-bi-tha không lãng quên theo thời gian, nó được khơi dậy trong lòng những người liên quan đến tấm lòng cao quý của bà. Người ta không chỉ cần sự giúp đỡ, thêu thùa may vá của bà, mà hơn thế nữa, mọi người cần một Ta-bi-tha, vì bà đã mang sự ấm áp cho thân thể giá lạnh và làm ấm cúng cho tâm hồn cô đơn của những người xung quanh. Nên khi cầm những chiếc áo kỷ niệm thì họ bật khóc. “*Hết thấy các đàn bà góa đều đến cùng người (Phi-e-rơ) mà khóc, và giờ cho người xem bao nhiêu những áo xông và áo ngoài lúc Đô-ca còn sống ở với mình đã may cho.*” Có một triết gia đã nói: “*Một đời sống giá trị là một người khi chào đời trong tiếng cười của mọi người và khi từ giả cuộc đời trong tiếng khóc tiếc thương của mọi người.*” Ta-bi-tha chính là người ấy. Những người Đàn Bà Góa đã khóc, bởi vì Ta-bi-tha đã đem sự góa bụa của mình lấp đầy khoảng trống thiếu thốn của người khác. Bà lấy kinh nghiệm cô đơn an ủi kẻ cô đơn. Bà đã làm rất nhiều cho rất nhiều Đàn bà

góa trong Hội Thánh nơi bà sinh sống. Bà âm thầm phục vụ Chúa cho những người đồng cảnh ngộ với mình. Thật là hổ thẹn, vì trái lại hành động phục vụ âm thầm của Ta-bi-tha, chúng ta thường đề cao và cường điệu kể lể cho mọi người biết những việc lành, công tác từ thiện mà chúng ta ít nhiều dự phần trong Hội Thánh. Lắm khi chúng ta thăm nghĩ những điều đó là những dấu ấn, những điểm son trong sổ tay phục vụ của chúng ta. Lời Chúa dạy rằng: *“Vâng, khi người bố thí, đừng thổi kèn trước mặt mình như bọn giả hình. . . Song khi người bố thí, đừng cho tay tả biết tay hữu làm việc gì, hầu cho sự bố thí được kín nhiệm; và Cha người là Đấng thấy trong chỗ kín nhiệm, sẽ thưởng cho người”* (Ma-thi-ơ 6:2-4).

Bạn Đọc thân mến,

Horace Mann đã nói: *“Nên lấy làm hổ thẹn, trước khi chết không làm được một việc gì có ích cho nhân quần, xã hội.”*^{ix} Trái lại, khi suy ngẫm Lời Chúa qua cuộc đời của Ta-bi-tha chúng ta lại thấy sự hãnh diện về một người Phụ Nữ Góa bụa có niềm tin nơi Chúa và đời sống tận tụy của bà.

Ngày nay, dù Ta-bi-tha đã chết (khoảng 2000 năm), nhưng đời sống và việc làm hữu ích của bà vẫn sống mãi trong lòng mọi người. Ta-bi-tha là một gương sáng trong Hội Thánh, một gương mẫu cho Người Phụ nữ Tin Lành trên khắp thế giới phải noi theo. Vì lẽ đó, tên của bà Ta-bi-tha hay Đô-ca đã được đặt cho nhiều Cơ quan hay Hội Từ Thiện Cơ Đốc trên khắp thế giới. Ta-bi-tha – Con Linh Dương hồi sinh và cứ sống mãi trong lòng Con Dân Chúa.

Câu chuyện của Ta-bi-tha – Con Linh Dương hồi sinh được khép lại với câu Kinh Thánh *“Việc đó đồn ra khắp thành Gióp-bê; nên có nhiều người tin theo Chúa”* (Câu 42). Thật vậy, Ta-bi-tha sống – nhiều người được ích lợi. Ta-bi-tha chết – nhiều người thương tiếc. Ta-bi-tha sống lại – khiến nhiều người tin theo Chúa.

Đây là một đời sống thuộc linh gương mẫu, hấp dẫn chúng ta noi gương sống phục vụ khiêm nhường và âm thầm, bằng ân tứ nhỏ nhoi từ bàn tay và những “*đường kim, mũi chỉ*” bình dị mà quá đỗi phi thường. Sứ đồ Phao-lô – một Đầy tớ trung kiên của Chúa đã khích lệ Hội Thánh trải qua các thời đại “*Vậy, hỡi anh em yêu dấu của tôi, hãy vững vàng, chớ rung động, hãy làm công việc Chúa cách duredậy luôn, vì biết rằng công khó của anh em trong Chúa chẳng phải là vô ích đâu*” (I Cô-rinh-tô 15:58). Cảm tạ ơn Chúa, vì công khó của Anh Chị Em trong Chúa, dù đơn sơ, nhỏ nhoi, thực hiện trong âm thầm, thinh lặng như Ta-bi-tha, sẽ chẳng bao giờ trở nên luống công, vô ích. Chúa Phục sinh – Đấng Đắc Thắng tử thần phán rằng: “*Hễ ai hầu việc ta, thì Cha ta ắt tôn quý người*” (Giăng 12:26). Mong thay./-

Mục sư Nguyễn Văn Đại. Greenville, Mùa Phục sinh 2019.

Tài liệu Tham Khảo

- i. Wm. C. Cadman, Thánh Kinh Từ Điển “Đô-ca”
Nhà in Tin Lành, 1953. Trang 240.
- ii. William Barclay, Công vụ Các Sứ đồ
Văn Phẩm Nguồn Sống, 1992. Trang 81.
- iii. William Barclay, Công vụ Các Sứ đồ
Văn Phẩm Nguồn Sống, 1992. Trang 81.
- iv. Kinh Thánh, sách Nhã ca 2:7, 9, 17; 3:3;5; 4:5; 7:3, 8:14.
- v. www.yeutre.vn, Danh sách tên hay dành cho bé gái.
Đăng nhập February 14, 2019.
- vi. Warren W., Wiersbe, Công vụ Các Sứ đồ
Văn Phẩm Nguồn sống, 1987. Trang 147.
- vii. Bài Tín Điều Các Sứ Đồ, “Tôi tin...sự sống lại của thân thể và sự sống đời đời”
Thánh ca Tin Lành Việt Nam Hoa Kỳ, 1998. Trang 597.
- viii. Phan Mật, Danh Ngôn Xứ Thế.
Nhà Xuất Bản Văn Nghệ, 2006. Trang 592.
- ix. Phan Mật, nt. trang 149./-

Sáng sớm ngày 26 tháng 12 năm 2018, sau nhiều tháng chuẩn bị, đoàn truyền giáo của chúng tôi bắt đầu lên đường, tận dụng các ngày lễ cuối năm để có thể đi nhiều nơi trong vòng 14 ngày tại Việt Nam. Đoàn gồm có 3 người từ Mỹ, 3 người từ Việt Nam với một lãnh đạo hội thánh người dân tộc Raglai, muốn tháp tùng với chúng tôi để học hỏi về công việc Chúa ngoài bản làng của anh ta. Trong hai tuần liên tiếp, chúng tôi đã đi máy bay, ngồi xe van, taxi, đi xe gắn máy, đi xuống, đi tàu, đi bộ, qua đèo, leo núi, lội mưa, chịu nắng, chịu lạnh, để phục vụ, khích lệ, học hỏi, và đại diện cho hội thánh góp phần cho công việc Chúa tại Việt Nam.

Khởi hành từ Sài Gòn sau khi hạ cánh máy bay, chúng tôi đến thăm các hội thánh và điểm nhóm tại Hóc Môn, Long An, Cần Thơ, Bạc Liêu, Cà Mau, và các quận huyện chung quanh thành phố Sài Gòn. Vài ngày sau, chúng tôi đi xe đến thăm làng Tin Lành tại Suối Giếng, tỉnh Ninh Thuận, nơi họ vừa khánh thành một ngôi nhà thờ thật đẹp cho hơn 600 tín hữu của Hội Thánh Báp-tít Hy Vọng. Sau đó, từ Cam Ranh chúng tôi bay ra Hà Nội, đi thăm viếng các điểm nhóm tại Hải Dương, Bắc Giang, Bắc Ninh, và chung quanh thành phố Hà Nội. Nhưng cao điểm của chuyến đi truyền giáo vừa qua là chuyến đi thăm làng Sin Suối Hồ trong tỉnh Lai Châu, cách Hà Nội khoảng 8 tiếng lái xe.

Công ty du lịch Shalom Travel

Xuống phi trường Nội Bài, chúng tôi được đại diện của công ty du lịch Shalom Travel đón và đưa về khách sạn. Đây là một số con cái Chúa và mục sư đang sống và phục vụ Chúa tại Hà Nội, họ thành lập công ty này để làm hướng dẫn viên du lịch, giúp mua vé máy bay, lái xe chở khách đi truyền giáo và du lịch bất cứ nơi nào trong các tỉnh thành ở miền Bắc. Họ có thể mượn xe hay dùng xe của công ty, có kinh nghiệm lái xe lâu năm, biết nơi nào đẹp, chỗ nào ở tốt, lại còn giúp chúng tôi đến thăm các điểm nhóm Tin lành ở khắp nơi mà các tài xế khác không biết được. Cảm ơn Chúa về các anh chị em phục vụ Chúa trong lãnh vực này tại miền Bắc. Chúng tôi giới thiệu để quý vị biết, khi nào đến miền Bắc, liên lạc với Cơ Quan Truyền Giáo VMB để có điện thoại hay email để liên lạc trước với công ty Shalom Travel này. Suốt hai tuần, họ giúp chúng tôi chu đáo, và chúng tôi cũng giúp họ có phương tiện sinh sống để hầu việc Chúa tại Hà Nội, một thành phố đất đỏ nhất nhì ở Việt Nam.

Nhà thờ đá Sapa hôm chúng tôi ghé qua

Nhà thờ đá tại Sapa

Sáng sớm, chúng tôi khởi hành từ Hà Nội, ra ngoại ô để bắt đầu hành trình dài hơn 8 tiếng mới đến làng Sin Suối Hồ, thuộc tỉnh Lai Châu, giáp với biên giới Trung Quốc. Chạy mãi trên xa lộ cao tốc số 5, chúng tôi đi qua các khu công nghiệp, Vĩnh Yên, Phúc Yên, Phú Thọ, Yên Bái. Rời Hà Nội khoảng hai tiếng, bắt đầu chung quanh toàn là đồi núi, thỉnh thoảng mới có nhà dân, không khí lạnh lẽo đầu

năm của vùng Việt Bắc làm chúng tôi ai cũng đắm chiêu suy nghĩ miên man về công việc Chúa tại vùng này, chắc chắn là rất ít người nghe và biết về Chúa Giê-su vì có lẽ rất ít người đến đây chia sẻ về Ngài. Thỉnh thoảng chúng tôi nói chuyện với nhau về gia đình mình và hội thánh mình, đời sống bận rộn tại Mỹ, cuộc sống xô bồ tại các thành phố lớn ở Việt Nam, miền quê vẫn nghèo khó và vẫn không thay đổi bao nhiêu so với mấy mươi năm trước đây. Đâu đâu cũng thấy dân quê ngoài đồng ruộng, gồng gánh trên vai, đi xe máy cũ, gương mặt đắm chiêu thiếu vắng nụ cười.

Sau sáu tiếng ngồi xe, chúng tôi đến thị trấn Sapa, một trung tâm du lịch trong vùng Việt Bắc này. Tài xế nói chúng tôi chỉ có 30 phút ghé qua Sapa, vì sẽ không có thì giờ ghé qua trên đường trở về lại Hà Nội, và vì phải đi qua đèo núi khá nguy hiểm từ Sapa đến làng Sin Suối Hồ. Họ cho chúng tôi xuống xe tại trung tâm Sapa, có ngôi nhà thờ đá và một quảng trường vòng tròn rất lớn để du khách đi dạo chơi và chụp hình. Hôm nay trời lạnh và đầy sương mù, làm cho ngôi nhà thờ đá mờ mờ ảo ảo, đứng sững như trơ gan cùng tuế nguyệt. Được biết, nhà thờ đá Sapa được xây dựng vào năm 1935, công trình này được chính những kiến trúc sư người Pháp thiết kế và dựng lên. Đây là công trình được coi là dấu ấn duy nhất còn vẹn toàn của người Pháp ở trên mảnh đất Sapa này. Người H'Mong theo đạo Công giáo đến nhà thờ này hàng tuần để thờ phượng, hát thánh ca bằng tiếng H'Mong. Tiếc là chúng tôi đến ngày thường nên không thể vào trong xem và không quan sát được buổi thờ phượng của họ.

Sin Suối Hồ: ngày xưa

Rời Sapa, chúng tôi bắt đầu lên đèo tiến về tỉnh Lai Châu theo Quốc lộ 4D. Con đường dần dần thu nhỏ lại, mỗi bên chỉ có một làn cho xe chạy, thỉnh thoảng dân làng lái xe máy hay xe bò đi chậm chạp.

Trên đèo cao, con đường quanh co theo núi với những chỗ queo cùi chỗ, hai bên lái xe phải nhường nhau, lại phải chia đường với dân địa phương, đa số là người H'Mong với y phục nhiều màu của họ. Khoảng giữa núi, chúng tôi gặp phải sương mù dày đặc, tài xế phải chậm lại và cẩn thận hơn. Ngoại trừ các chỗ queo cùi chỗ có hàng rào cản, mọi chỗ khác đều không có hàng rào cản, xe chạy sát bên triền núi cao vút, nhìn xuống dưới đáy vực thật sâu làm chúng tôi hơi run, cầu nguyện Chúa cho chuyến đi bình an.

Từ Sapa đến thị trấn Lai Châu phải đi xe hơn 2 tiếng mới qua một con đèo lớn, sau đó phải đi hơn 1 tiếng để qua một con đèo nhỏ nữa mới đến bản làng Sin Suối Hồ. Con đèo này nhỏ và đường thì xấu hơn, lại có nhiều dân địa phương đi đốn củi trên rừng về, xe máy chạy thường xuyên, thỉnh thoảng có một vài nhà trên triền núi bán tạp hóa cho xe cộ qua lại trên đèo. Chạy mãi rồi cũng tới bản làng, nhưng đến nơi đã gần 9 giờ tối, giữa rừng núi trùng điệp tối đen chúng tôi không tìm ra đường vào. Tài xế gọi điện cho Mục sư Hằng A Xà, mục sư chỉ đường chúng tôi vào, sau đó ông lái xe máy ra dẫn chúng tôi vào ngay nhà của ông bà.

Trước khi đi Việt Nam, chúng tôi đã đọc các bài viết trên oneway news, hoithanh.com và Youtube về làng Sin Suối Hồ, nay gặp tận mặt Mục sư Hằng A Xà sau gần 10 tiếng đi xe, chúng tôi vui mừng thăm hỏi trong phòng khách của ông bà mục sư. Phòng này có bàn ghế toàn là gỗ trên rừng đem về, hoàn toàn không giống như một phòng khách chúng ta thường thấy ở thành phố. Mục sư Xà chia sẻ về làng và lịch sử của làng, đại ý như sau:

Trước khi được Chúa thăm viếng, làng Sin Suối Hồ là làng nghèo nhất trong vùng này, hơn 95% dân làng trông thuốc phiện, bán thuốc phiện, hút thuốc phiện, ai cũng nghèo khổ, tuyệt vọng, chính quyền bắt lức coi như làng này là bỏ đi. Chính quyền đến lấy thuế, dân

Kể từ đó, Tin Lành, tình yêu, hy vọng và niềm tin đến từ Chúa Giê-su đã soi sáng, mở lối cho bản làng. Chúa đã thông qua các mục sư truyền bá Phúc Âm, kêu gọi mọi người bỏ cây thuốc phiện, trồng lấy “cây sự sống đời đời.”

Bỏ cây thuốc phiện, Chúa đã bày tỏ cho người dân chuyển sang trồng lan rừng và nhất là địa lan để cải thiện đời sống. Chúa cũng ban phước trên khí hậu, thổ nhưỡng, người trồng tía... nên lan Sìn Suối Hồ vừa to, đẹp lại vừa quý “không cây nào có giá dưới hai triệu đồng” – một người dân vui vẻ cho biết. Thật vậy, từ hai năm nay, địa lan là “cây làm giàu” của bà con, mỗi chậu địa lan của Sìn Suối Hồ – khoảng 10 cành/chậu, thương lái lên tận nơi mua với giá 200.000 đồng/cành, mà hầu hết địa lan ở đây không chậu nào dưới 10 cành.”

Chụp hình chung tại cổng vào làng với ông bà Mục sư Hằng Á Xã (đứng giữa)

Đêm đã khuya, Mục sư Hằng Á Xã đưa chúng tôi đến căn nhà ở trọ tập thể để nghỉ đêm. Họ cũng có những phòng trọ trong nhà các tín hữu theo kiểu homestay (ở chung, ăn chung, làm việc chung với người địa phương)

nhưng vì chúng tôi chỉ ở có một ngày nên được đưa vào phòng tập thể để dễ thu xếp.

Sin Suối Hồ: tương lai

Sau khi chàng thanh niên Hằng A Xà tin Chúa qua bố của mình, anh qua Trung Quốc học thần học 3 năm, nhờ đó anh biết tiếng Việt, tiếng Trung hoa, tiếng H'Mong, tiếng Tày mặc dù chỉ học tới lớp 5 trường làng. Sau khi trở về, anh dâng mình hầu việc Chúa, trở thành mục sư của hội thánh Sin Suối Hồ, đồng thời cũng là Ủy viên Ban Trị Sự Tổng Hội Tin Lành Miền Bắc.

Sáng sớm hôm sau, Mục sư Hằng A Xà đến đưa chúng tôi lên núi xem dân làng sống như thế nào, các dự tính tương lai, và công việc Chúa đang phát triển như thế nào. Ra khỏi phòng trọ, chúng tôi ngạc nhiên khi nhìn trước mặt và thấy nơi mình đứng cao hơn mây. Làng Sin Suối Hồ cao hơn 1.400m (4,500 ft) trên núi cao, mây trắng ở khoảng giữa núi, làng này ở trên cao nên khi nhìn xuống, thấy mình ở trên mây. Chúng tôi cũng thấy đồn biên phòng ngay ranh giới Việt-Trung cách đó khoảng 3km. Khung cảnh núi rừng hùng vĩ trong một buổi sáng tinh sương lạnh lẽo, yên tĩnh, làm chúng tôi cảm thấy thật gần với Đức Chúa Trời.

Mục sư Xà cho biết sau khi đa số trong làng tin Chúa, họ họp lại và bàn thảo các phương cách cải thiện đời sống dân chúng trong làng. Vượt qua rất nhiều khó khăn vì ít học, tinh thần chia rẽ, không biết Lời Chúa, không có phương tiện kiếm sống, ngày nay làng Sin Suối Hồ trở thành trung tâm du lịch và là trung tâm bán địa lan. Mục sư Xà chia sẻ rất nhiều những phép lạ Chúa làm như là cứu sống những người té xuống vực thẳm, dù thất học nhưng vẫn xin được giấy phép mở hợp tác xã, trung tâm du lịch, thuyết phục dân làng làm việc chung để mở trường học, chợ hát thánh ca, chợ đọc Kinh thánh, sai phái người xuống Hà nội học trường Kinh thánh, huấn luyện một số người thi lấy bằng lái xe hơi để chở khách du lịch, v.v.

Mục sư Xà nói, “Chúa cho chúng tôi thấy khái tượng là vì chúng tôi không thể đi khắp thế gian rao giảng Tin Lành, nên chúng tôi sẽ rao giảng Tin

Một chậu địa lan có hơn 15 nhánh hoa lan, sẽ bán khi mùa xuân đến

Lành cho những du khách và chính quyền đến thăm viếng làng này. Mỗi một người đến đây mua lan, du lịch, tìm hiểu, chúng tôi đều chia sẻ Tin Lành cho họ, và trong làng đầy đầy những bảng hiệu về Chúa, nhà nào cũng có Kinh thánh và Thánh ca, chúng tôi hát Thánh ca và đọc Kinh thánh lớn tiếng giữa khi chợ đang mua bán, v.v.”

Chúng tôi đến trên đỉnh núi trong một khu đất rộng là nơi sẽ xây một cơ sở rộng lớn để thờ phượng Chúa cho cả làng và du khách. Dân làng tự động họp nhau khiêng các vật liệu gỗ, xi-măng, lên sẵn, chờ khi mùa Xuân đến sẽ khởi công. Trên đường xuống núi, Mục sư Xà dẫn chúng tôi đến một khu đất rộng, nhìn xuống thấy các khu ruộng cấy vào triền núi như bậc thang, ở giữa là một hồ nước xanh tươi, một bên là núi một bên là mây trắng, phong cảnh thật đẹp và hữu tình. Khu đất này sẽ là các phòng khách sạn cho khách du lịch, có nhà hàng cafeteria, có các tiện nghi hiện đại giữa phong cảnh núi rừng.

Sau khi đi thăm viếng nơi thờ phượng hiện tại, vài nhà dân, các công trình xây dựng dân trong làng cùng làm chung, khu chợ mới xây, xem các chậu địa lan được trồng dọc theo các đường đi bộ, chúng tôi chụp hình lưu niệm, cầu nguyện cho công việc Chúa trong vùng này, và chia tay lên đường đi thăm viếng các nơi khác.

Nhìn từ phòng trọ của khách sạn tương lai nhìn xuống, bên phải là mây trắng ở lưng chừng núi

Kết luận

Chuyến đi thăm làng Sin Suối Hồ để lại trong chúng tôi nhiều kỷ niệm, đồng thời củng cố niềm tin vào quyền năng thay đổi của Đức Chúa Trời. Chúa muốn cứu mọi người, nhưng Ngài cũng dùng sự khôn ngoan của chúng ta để làm chứng về Ngài một cách cụ thể giữa vòng những người chưa tin. Cuộc đời thay đổi từ sống và chết bằng thuốc phiện qua một đời sống mới đầy niềm vui và hy vọng đã làm chúng về Chúa một cách thuyết phục cho cả chính quyền lẫn dân chúng. Hy vọng chúng ta sẽ học bài học này và áp dụng trong hoàn cảnh địa phương của mình. Khi nào có dịp, mời bạn liên lạc với công ty Shalom Travel để đến thăm làng Sin Suối Hồ, chắc chắn bạn sẽ có một chuyến đi đầy kỷ niệm như chúng tôi.

Mười Hai Tháng Trong Chúa

“Vả, sự yêu thương là tại làm theo các điều răn của Đức Chúa Trời. Đó là điều răn mà các người đã nghe từ lúc ban đầu, đừng làm theo.” - 2 Giăng 1:6

“Hãy hát xướng cho Đức Giê-hô-va và chúc tụng danh Ngài; Từng ngày hãy truyền ra sự cứu rỗi của Ngài.” - Thi-thiên 96:2

“Tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban cho của Ngài không xiết kể!” - 2 Cô-rinh-tô 9:15

Tháng Giêng là tháng yêu thương,
Nhân từ tha thứ, nhịn nhường với nhau!
Tháng Hai là tháng tâm giao,
Hỏi thăm, chăm sóc, nâng cao tinh thần!
Tháng Ba là tháng tịnh tâm,
Kiêng ăn cầu nguyện tránh làm lạc sai!
Tháng Tư là tháng làm ngay,
Thực hành Ý Chúa giải bày cho ta!
Tháng Năm là tháng ngợi ca,
Hết lòng cảm tạ Tình Cha đời đời!
Tháng Sáu là tháng vui cười,
Thỏa lòng mọi sự Ngợi Lời đã ban!
Tháng Bảy là tháng bình an,
Chẳng còn lo sợ thế gian hại mình!
Tháng Tám là tháng gia đình,
Vợ chồng con cái tràn tình bên nhau!
Tháng Chín là tháng thêm vào,
Việc lành, việc Chúa, cùng nhau làm thành!
Tháng Mười là tháng Tin Lành,
Truyền rao Ân Điển trong Danh Con Trời!
Mười Một là tháng dâng lời,

Tạ ơn khôn siết ơn Trời ban cho!
Mười Hai là tháng âm no,
Trọn năm đầy đủ Chúa cho mọi điều!
Đầu năm quyết sống thương yêu,
Cuối năm cảm tạ mọi điều Cha ban,
Mỗi ngày tình Chúa đầy tràn,
Cùng nhau làm chứng, sẻ san Tin Lành!
Đầu năm có Chúa quản canh,
Cuối năm nhớ mãi việc lành Chúa ban,
Từng giây từng phút bình an,
Một lòng khen ngợi hát vang Danh Trời!

Tiểu Minh Ngọc

10 Lý Do Để Tin Chúa

1. Bạn chỉ được lợi chứ không có gì để mất.
2. Công trình sáng tạo tuyệt vời cho biết có một Đấng Tạo Hóa.
3. Tin vào thuyết sáng tạo thì dễ vạn lần hơn là tin vào thuyết tiến hóa.
4. Cuộc sống không chỉ là vật chất mà còn có linh hồn nữa.
5. Cơ-đốc-giáo thường bị hiểu lầm khi chỉ nhìn qua tổ chức và con người.
6. Cuộc sống của chúng ta bày tỏ niềm tin trong lòng. Một xã hội không có Chúa thường có nhiều tệ nạn.
7. Sự cứu rỗi là quà tặng miễn phí từ Chúa.
8. Để tránh sự đoán phạt ngày sau.
9. Để được làm công dân Thiên Quốc.
10. Tin nhận Chúa là điều xứng đáng để bạn nghĩ đến.

Trong bối cảnh của chính trị miền Nam Việt Nam, tháng 4-1975 trong những giây phút cuối cùng của chính phủ, có một nhân sĩ là một trí sĩ, có danh tiếng tốt, vốn được mọi người quý trọng, và từng được bầu làm Chủ tịch Thượng Viện thời Đệ Nhị Cộng Hòa, ông Nguyễn Văn Huyền, là nhân vật đứng ra làm chức Phó Tổng Thống cho chính thể mấy tiếng đồng hồ của Tổng Thống Dương Văn Minh.

Có người hỏi ông tại sao ông từ chối xuất ngoại, mà ở lại để xuất đầu lộ diện hầu mang cái nhục cho thân già, qua việc đầu hàng vô điều kiện thật là nhục nhã, ê chề, chua chát như thế ? Ông trả lời, “Tôi phải làm điều gì cho đất nước dù phải chịu nhục nhã và mang tiếng trước lịch sử.”

Vấn đề là: Tôi, một kẻ sĩ của nước Việt, phải có trách nhiệm làm thế nào cho thế giới nhìn vào hình ảnh cuối cùng của cuộc chiến, kết thúc một cách đỡ man rợ cho dân tộc Việt cùng giống nòi! Phải có người đứng ra đầu hàng vô điều kiện, ký giấy bàn giao chính quyền, phải có người ăn mặc tề chỉnh, nghiêm trang cúi đầu chấp nhận thua cuộc, để tiết kiệm xương máu trong giai đoạn cuối của cuộc nội chiến huynh đệ tương tàn!

Trong Thánh Kinh có một hình ảnh cuối cùng trên đất của Chúa Giê-su, tương tự đã xảy ra, trong chương cuối của chức vụ Con Trời trên đất. Cảnh hạ màn của Cứu Chúa Giê-su trên đồi Gôgôtha, trong

buổi chiều tà, hai vị Nghị Viên Tòa Công luận, là người chính trực công chính đến xin nhận xác Chúa Giê-su, Nicôđem và Giôxép người Arimathê.

Hai vị này không có mặt trong những phép lạ hóa bánh, hóa rượu trong tiệc cưới, hoặc khi Chúa chữa lành kẻ mù, câm điếc, khi Chúa làm phép lạ khiến cho kẻ chết sống lại. Hai vị này cũng không có mặt trong những giây phút rộn ràng, vinh quang, niềm vui hãnh diện. Hai vị này ở trong bóng tối quan sát hành động và sự giảng dạy của “Người Khách lạ xứ Galilê.”

Rồi chiều nay, trên đồi Gôgôtha, một màu đen, màu tang giăng khắp trời, Con Trời đã trút hơi rồi! Khi các hy vọng thành lập một vương quốc trần gian mà vua Giê-su cai trị đã tan tành. Trong khi các môn đồ bỏ trốn, các phụ nữ khóc tức tưởi! Đau thương, đổ vỡ, nghi ngờ, bối rối. Các môn đồ chưa biết trở tay làm sao, giải thích thế nào, thì hai vị này đã dám xuất hiện, bước ra khỏi bóng tối tin Chúa một cách bí mật, kín nhiệm cách tuyệt đối. Hai ông công khai xin nhà cầm quyền nhận lãnh trách nhiệm. Hai ông bước ra khỏi bức màn bí mật, ẩn dật bao lâu. Chiều nay ra đi để “Xin nhận xác thầy!” Hai vị xin Philát được làm “đệ tử nhận trách nhiệm” an táng Chúa Giê-su.

Thầy đã chết thật rồi! Không còn gì để mà cậy trông! Nhưng hai vị này can đảm, bình tĩnh đảm đương trong giai đoạn chức vụ Chúa Giê-su bị thất bại ư? Đứng về phía kẻ bị nhục nhã, phía của kẻ bị án tử hình! Hai vị xin nhận sự cuối cùng đó. Trong tuyệt vọng, bối rối thì hai ông không ngần ngại, không cần ai yêu cầu. Đứng về phía bị áp bức, đón đầu phải chấp nhận, phải có người nhận xác, phải được mai táng trong huyết đá mới. Cũng như phải có người đầu hàng. Phải có người nhận thất bại.

Hai vị này hân hạnh được đặc ân mai táng Chúa. Tên hai ông xuất hiện trong chương cuối của các sách Tin lành. Vì các ông chấp nhận

thương đau, dầu biết rằng sự nghiệp, tương lai chính trị, tài chánh sẽ đi theo mây gió khi các Thượng Nghị Viên biết hành động này. Danh vọng trong Công hội *Sanhedrin* chắc chắn sẽ bị mất, còn bị phân biệt đối xử vì đã có tiếng nói cho công lý.

Nhưng hai vị này đã thấy điều gì đó cao quý hơn. Một mối tình thiên thu với Đấng Tạo Hóa, sự sống vĩnh cửu mà Chúa Giê-su phán với chính ông trong một đêm kia. Đó là câu “trái tim” của toàn bộ Kinh Thánh Giăng 3:16: “Ai tin Con ấy thì được sự sống đời đời !” Hai ông Nicôđem và Giôxép đã làm điều lành mà Thiên Chúa đã dự bị sẵn cho (Êph.2:10).

Qua các đoạn Kinh Văn: Giăng 19:38; Luca 23:50, Mác 15:43, chúng ta rút tĩa một kinh nghiệm tâm linh. Đôi khi chúng ta không được hiện diện trong các buổi lễ vinh danh, vui mừng trong hội thánh, cộng đồng, nhưng lại có mặt trong các sự kiện đau buồn. Các bạn và tôi vẫn vui vẻ bằng lòng không? Hai vị này phải mang theo 100 cân mộc được hòa với lư hội; dùng ngôi mộ của chính mình trong nỗi buồn phiền, thất vọng, trộn lẫn trong nỗi xót thương. Không giải thích nỗi nhưng phải chấp nhận thực tế phũ phàng, những điều ta không hiểu nổi.

Những khi đối diện với chết chóc, bệnh hoạn, mất việc, ly dị, con cái, gia đình, chủ nơi ở làm, bạn đồng nghiệp đối đãi không công bằng với các bạn và tôi, đời không đẹp như ta trông mong, các bạn và tôi không hiểu nổi, nhưng cứ làm điều đáng phải làm.

Khác với Thượng Nghị Sĩ Nguyễn Văn Huyền và sự đầu hàng đã đi vào lịch sử, hai vị Nicôđem và Giôxép này hoàn thành đặc nhiệm cuối cùng, để mở đầu cho trang sử vinh quang cho toàn thể nhân loại. Chỉ sau ba ngày, Con Trời, Cứu Chúa Giê-su, chiến thắng tử thần. Ngài phục sinh khải hoàn, và từ đây Chúa Giê-su có quyền

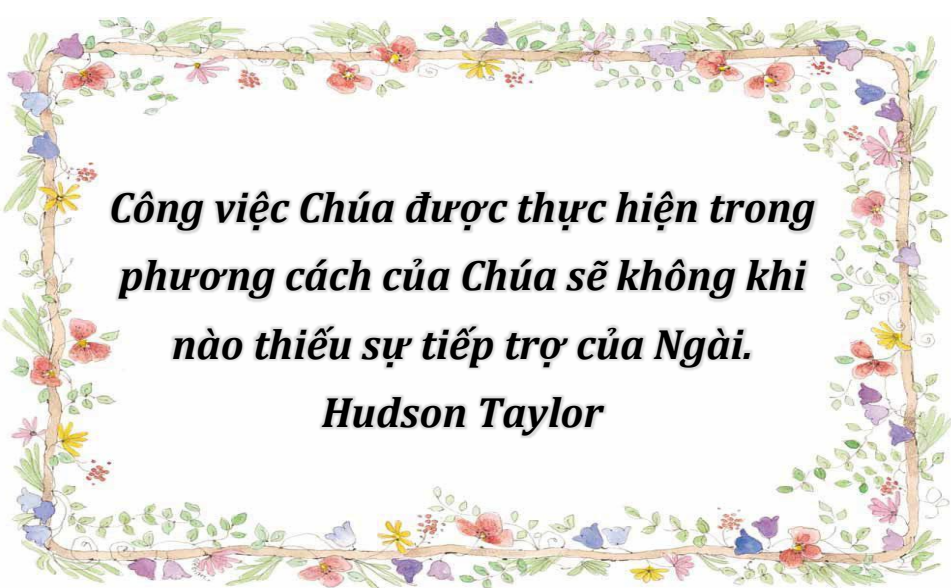
trên mọi xác phàm, hầu cho hễ ai thuộc về Ngài thì được sự sống vĩnh phúc.

Sự Phục Sinh của Chúa Giê-su, một sự kiện lịch sử, vô tiền khoáng hậu, không phải là triết thuyết, mà là chương trình của Thiên Chúa đã mở ra trang sử mới của Đức Thánh Linh vận hành trong nhân loại, ban đầu được ghi chép trong sách Công Vụ các Sứ đồ.

Công việc ấy còn tiếp diễn đến hôm nay, ngày càng mạnh mẽ. Hội Thánh đã được thành lập và các hội truyền giáo đã, đang và sẽ tiếp tục đem Tin Mừng đến cho cả nhân loại. Đây là công việc vinh quang ý nghĩa nhất trong lịch sử nhân loại: Các Hội Truyền Giáo khắp năm châu được thành lập và hoạt động môn đồ hóa muôn dân.

Xin Chúa ban cho các bạn và tôi hãy luôn hăng hái, bền lòng lo tiếp tay trong việc truyền giáo, môn đồ hóa từ trong gia đình, hội thánh, đến ngoài cộng đồng trong và ngoài nước. Amen.

Vũ Quý Vân

***Công việc Chúa được thực hiện trong
phương cách của Chúa sẽ không khi
nào thiếu sự tiếp trợ của Ngài.***

Hudson Taylor

Một Chuyến Đi, Nhiều Cảm Xúc Bắc Việt-Trung Việt

12/12/2018 đến 29/12/2018

Đoàn chúng tôi gồm có 3 cặp vợ chồng. Khi các anh chị đồng lòng tham gia chuyến truyền giáo thì chúng tôi lại không thể nào bay chung với nhau về Hà Nội như mong muốn. Một cặp sẽ bay đến Sài Gòn trước rồi mới ra Hà Nội vào tối thứ Sáu. Tất cả chúng tôi rời Hoa Kỳ hôm thứ Tư, 12/12/2018 mà đến 11 giờ sáng thứ Sáu 14/12/2018 hai cặp còn lại mới đáp đến phi trường Nội Bài. Chúng tôi đem nhiều quà và laptops để tặng nên cũng ngại bị xét hành lý lắm, nhưng tạ ơn Chúa lúc đó có 3 chuyến bay cùng đáp nên các khâu khám xét bị nghẽn, họ đều cho ra ngay mà không cần qua máy. Từ ngoài cổng chúng tôi được Mục Sư H. và thầy T. đã chờ sẵn và hân hoan đón tiếp. Thật ấm lòng. Chúng tôi đi ăn trưa với lẩu cá măng, rồi thầy M. đưa đoàn đi đổi tiền và đến tham quan Văn Miếu/Quốc Tử Giám. Đến 6 giờ chiều chúng tôi đến nhà anh H. để thăm lớp Anh Ngữ cho thiếu nhi. Ở đó chúng tôi phát kẹo, kể chuyện Giáng sinh và dạy chút tiếng Anh cho các cháu. Sau đó thầy đưa đoàn đến thăm nhà Sha-lôm và nhà Áp-ra-ham do Hội thánh Sứ Mạng đứng ra thuê mượn để các anh em người Kinh và người dân tộc có chỗ tạm trú khi đang học lời Chúa. Đến tối thì đổi “tài xế,” Mục sư H. lái xe đưa đoàn đi ăn khuya trước khi đem về khách sạn. Mục sư cho biết là “Tôi mới lái xe ô-tô được 1 tháng!!!” Thế là

chúng tôi vừa ngồi xe vừa cầu nguyện không thôi. Cảm tạ Chúa giữ gìn và Mục sư lái rất cẩn trọng.

Sáng hôm sau chúng tôi khởi hành đi Hải Dương, cách Hà Nội khoảng 2 giờ rưỡi lái xe hơi. Chiếc xe 17 chỗ đầy hết, vui nhộn lắm. Trước khi đến điểm nhóm, đoàn chúng tôi dừng lại thăm viếng trại trồng nấm của anh T., một anh em trong Chúa đang chăm sóc các người cai nghiện. Nhà anh đơn sơ nhưng tình cảm anh dành cho Chúa thật thấm thiết. Chúng tôi được gặp chị và cháu gái lớn, đều yêu mến Chúa. Hải Dương nổi tiếng về trái vải thiều. Khi thặng dư, dân làng đem sấy thành vải khô để bán thêm gây ngân quỹ gia đình. Hơn 40 năm nay tôi mới được thử lại trái vải khô, ngon ngọt và thơm nức. Thế là mỗi cặp chúng tôi mua 2 kg để đem về. Từ nhà anh T. đoàn thẳng tiến qua điểm nhóm Hội Thánh Thanh Hà. Tại đây các chị đã chuẩn bị sẵn buổi cơm trưa do đoàn khoản đãi. Sau khi dùng bữa thông công, chúng tôi chia kẹo cho thiếu nhi và bắt đầu buổi nhóm Giáng sinh đầy phước hạnh. Có ban tam ca nữ từ Hội thánh bạn đến tôn vinh dân ca Thánh, rồi các chị múa nữa. Quá hay, quá tự nhiên ngoài sức tưởng tượng của tôi! Ha-lê-lu-gia! Đến 3 giờ chiều chúng tôi lo về lại Hà Nội để tránh bị kẹt xe. Chiều hôm đó đội bóng Việt nam sẽ đá chung kết giải Asia với đội Mã Lai tại sân Mỹ Đình. Cả Hà Nội thật sự lên cơn sốt bóng đá. Dân chúng đổ xuống đường và các quán cà phê để xem trận đấu. Đoàn chúng tôi được mời chung vui đầy tháng và sinh nhật của hai con trai OBMS H. nên ghé lại tư gia Mục sư, nhưng rồi phải bàn cách về lại khách sạn trước khi trận đấu kết thúc, chứ không là sẽ bị kẹt giữa biển người hâm mộ đang tràn ra đường phố. Cuối cùng chỉ có cách duy nhất là chạy ra đường vừa lúc trận đấu nghỉ giữa giờ, và chúng tôi về lại được khách sạn an toàn. Kết quả là Việt nam thắng, thế là cả khuya hôm đó đến rạng ngày Chủ Nhật đều nghe tiếng reo hò la hét vọng lên từ ngoài đường cho đến hơn 3 giờ sáng!!!

Chúa nhật này là ngày bận rộn nhất trong chuyến đi truyền giáo lần này. Sáng: chúng tôi đến điểm nhóm Quốc Oai, ngoại thành Hà Nội. Đoàn chúng tôi gọi bao taxi cùng với anh P., một tín hữu của HT Sứ Mệnh đưa đường. Vì đường xa nên anh P., tài xế taxi, đồng ý đợi đoàn nhóm lễ xong để đưa về lại Hà Nội luôn. Chúng tôi mời anh vào nhà cho vui, anh từ chối nhiều nhưng cuối cùng cũng đồng ý. Lúc này anh M. (trong đoàn) bắt đầu nói chuyện làm chứng cho P. Đến khi nhóm xong và cùng thông công dùng bữa trưa với nhau, anh P. quyết định tin nhận Chúa. Chúng tôi đồng nắm tay cầu nguyện và hân hoan tiếp rước một con chiên mới quay về nhà Chúa. Ha-lê-lu-gia!

Chiều và Tối: Hội thánh Sứ Mệnh tổ chức truyền giảng Giáng sinh nên chương trình được dàn dựng tỉ mỉ và đa dạng. Có nhiều quan khách tín hữu ngoại quốc cùng thân hữu đến dự. Vừa xong truyền giảng và tiệc chung Hội thánh do đoàn khoản đãi thì chúng tôi lại cùng chung nhóm với nhóm Khám Phá (song ngữ) của hội thánh vào buổi tối. Tất cả 3 buổi nhóm đều do Mục Sư Tánh chia sẻ! Tạ ơn Chúa thêm sức cho ông!

Về đến khách sạn chúng tôi đều lo thu dọn hành lý để sáng thứ hai rời Hà Nội đi lên vùng Tây Bắc. Tính là sẽ đem hết hành lý cồng kềnh qua gửi nhà Sha-lôm nhưng cuối cùng khách sạn có chỗ cho gửi nên đỡ được đôi điều cho đoàn. Chúng tôi chỉ đem theo va-li nhẹ cho chuyến đi Tây Bắc.

Đoàn khởi hành lúc 8 giờ sáng với tài xế cùng hai hướng dẫn viên. Từ Hà Nội lên Cao Bằng-Lạng Sơn cũng hơn 8 tiếng lái xe. Thật phước hạnh khi cả tài xế lẫn hướng dẫn viên đều là con cái Chúa. Trên xe chúng tôi được nghe nhạc thánh, nghe lời chứng của các anh và đồng cảm với những kinh nghiệm mà các anh từng trải. Trước khi đến Thác Bản Giốc, đoàn dừng lại tham quan Động Ngườm

Ngao (Hổ Gầm) là nơi dân làng chạy vào lánh giặc Trung Quốc hồi năm 1979. Thác Bản Giốc thật đẹp, thật hùng vĩ tuy vẫn còn nét đơn sơ của miền sơn cước chưa được khai thác. Lòng chạnh đau khi cảm nhận được phần đẹp nhất và hùng vĩ nhất đó đã thuộc về "người anh" Trung Quốc sau chiến tranh biên giới Việt-Hoa 1979.

Đoàn nghỉ đêm tại Cao Bằng, sáng hôm sau được thưởng thức bánh cuốn Cao Bằng trước khi lên đường ghé thăm trường tiểu học Thịnh Vương để tặng áo ấm cho học sinh. Tới nơi, hai cô Hiệu trưởng và Hiệu phó đã dọn trà và quýt, một đặc sản tại đây, để tiếp đãi đoàn. Sau đó là phân phát áo ấm cho các em học sinh. Cô bước ra ngoài hành lang, cầm chiếc dù đánh vào cái trống báo hiệu tập họp học sinh. Các em từ trong lớp túa ra như đàn ong vỡ tổ rồi lại ngay ngắn xếp hàng chờ đợi được phát quà. Nhìn các em tôi tưởng là mới lớp 1 nhưng hỏi ra mới biết các em đó đang học lớp 5 rồi, chỉ vì thiếu ăn nên nhỏ thó. Có em phải đi bộ 4-5 cây số đường núi để tới trường mỗi ngày, ngay cả trong mùa Đông lạnh giá với chiếc áo lạnh mỏng phong phanh. Phần đông được hỗ trợ cơm trưa để nghỉ mệt đến chiều mới về nhà thay vì chỉ học nửa ngày như các học sinh khác. Thương quá là thương! Chúng tôi đều nghẹn ngào trong nước mắt nhìn các em xúng xính trong chiếc áo mới tinh và ấm áp! Trước khi ra về đoàn được các cô biếu 2 thùng quýt đặc sản, thế là cứ quýt sáng quýt trưa quýt chiều quýt tối, ăn dặm trong suốt hành trình và xe thì thơm lừng mùi quýt ngọt ngon!

Sau đó đoàn ghé thăm Hồ Ba Bể và qua đêm tại một nhà khách của dân bản. Chúng tôi mời một đội văn nghệ dân tộc Tày đến múa hát cùng giao lưu văn nghệ. Chúng tôi được thưởng thức các bài múa dân tộc, và quý bạn Tày cũng được thưởng thức các bài hát tôn vinh Chúa, vui nhất và hợp nhất là bài "Nô-ên về trên Buôn Làng" do

đoàn trình bày, vừa được dịp làm chứng cho các cô của đội văn nghệ và bạn hữu!

Sáng sớm chủ nhà đã làm thịt 1 con gà cùng với mâm xôi nếp và bắp nấu để ăn sáng. Chúng tôi từ già Hồ Ba Bể để thẳng tiến đến thành phố sương mù Sapa. Trên đường đoàn ghé thăm điểm nhóm Bình An của Hội Thánh Báo Tít Phương Nam do cô S. phụ trách. Vì có hẹn trước và xin phép nên khi đoàn đến tín hữu và thân hữu đã chờ sẵn. Chúng tôi thăm hỏi và phát quà cho thiếu nhi cùng các gia đình người dân tộc. Tại đây chúng tôi không được phép chia xẻ lời Chúa cho thân hữu nên đoàn chỉ thăm hỏi, phát quà, và kết tình thân với dân làng. Đường đất đá gồ ghề nên khi đến Sapa thì trời đã tối. Chúng tôi vào khách sạn, người thì mệt như vì bị dẫn xe, người thì bị dị ứng bụi đất nhảy mũi không thôi, người thì đổ ho rất cổ nhưng tất cả chỉ biết cầu nguyện Chúa thêm sức để đi tiếp.

Sáng hôm sau chúng tôi xuất phát lên núi để tới điểm nhóm Tả Văn của người dân tộc H'mong. Được gặp vợ chồng anh trưởng nhóm T. rất thân thiết và nhiệt tình. Anh đã mua sẵn áo khoác ấm cho các em thiếu nhi. Anh đưa đoàn vào nhà nguyện của bản, ngôi nhà nhỏ và tối với chiếc bếp hun khói mù mịt để sưởi ấm. Dị ứng bụi đất chưa hết, bây giờ đến bị khói hun, mắt và mũi tôi cứ đỏ và sụt sịt mãi, nhưng khi nghe các em thiếu niên nhi đồng tụng lại tôn vinh Chúa hai bài Thánh ca bằng tiếng H'mong thì tâm hồn như bay bổng và khoan thái. Thấy các em dễ thương và cảm động quá! Tạ ơn Chúa cho gia đình anh T. có niềm tin thật mạnh mẽ để chăm sóc các tín hữu trong bản làng dù anh chị và các con cái Chúa phải gặp nhiều khó khăn trước mặt. Xin nhớ cầu nguyện cho gia đình anh. Trước khi về chị T. còn đem 3 chiếc váy dân tộc H'mong tặng phụ nữ chúng tôi. Ôi tấm chân tình này làm sao quên được!

Đến chiều đoàn ra về và có chút thời gian trèo thăm núi Hàm Rồng, một thắng cảnh Sapa. Núi cao lắm, lên đến đỉnh nhìn xuống toàn đô thị Sapa rất thơ mộng. Khi xuống núi chúng tôi ngừng lại mua đồ lưu niệm và có dịp làm chứng về Chúa với cô hàng duyên dáng. Hạt giống đã được gieo, chỉ chờ ngày gặt hái!

Sáng thứ Sáu lên xe về lại Hà Nội. Anh tài Đ. ngừng lại cho đoàn được thăm biên giới Việt-Trung ở cửa khẩu Lào Cai. Chỉ mấy bước nữa thôi là chúng tôi có thể đặt chân lên đất Trung quốc rồi. Nhìn cửa khẩu mà lòng bồi hồi tình yêu quê hương đất nước đã từng cưu mang mình trong những ngày niên thiếu!

Với chỉ một đêm ở Hà Nội rồi chúng tôi lại khăn gói bay ra miền Trung, đến thành phố Cam Ranh để kịp trao quà và đãi tiệc các em học sinh cô nhi của Cam Ranh Orphans. Các em được chăm sóc bởi cô giáo hưu T. cùng với ông bà Mục Sư H. ở Hội Thánh Quảng Hòa. Bữa tiệc được chiêu đãi tại sân của Hội thánh. Các em được một bữa trưa thịnh soạn với cả táo và nho Tây cùng quà bánh tập vở, vui thích lắm.

Chủ Nhật đoàn lên đường thăm Hội Thánh Báp Tít Suối Giếng do MS B. quản nhiệm. Đây là buổi nhóm đầu tiên trong ngôi nhà thờ mới cất xong. Tín hữu từ các hội thánh bạn cũng chạy qua dự lễ, ngồi chật cả thánh đường, và ngồi luôn ra ngoài hành lang. Thường thì hội thánh nhóm bằng tiếng Rag-lai nhưng vì hôm nay có đoàn nên họ nói tiếng Kinh. Chúng tôi cũng góp phần với một bài thánh ca tôn vinh Chúa. Các anh chị em người dân tộc Rag-lai thân thiện, chất phác và cũng tài giỏi lắm. Có người đàn kê hát rất đầy ơn, nhất là anh Thư ký Hội Thánh cầu nguyện quá hay, tôi nghe mà như thấm vào tim vào mạch. Từ ngữ anh dùng đơn sơ mà chân thành. Xong thờ phượng đoàn lưu luyến chia tay OBMS cùng các tín hữu,

xin hẹn lần tới. Xe đưa chúng tôi chạy thẳng ra Nha Trang phố biển, ăn thử món nem nướng đặc sản và mua sắm ở Chợ Đầm!

Từ giã Cam Ranh chúng tôi bay vào Đà Nẵng hoa lệ vào ngày 24 tháng 12. Đoàn dự định sẽ nhóm đêm Giáng sinh tại Hội Thánh Tin Lành Đà Nẵng, nơi Tin Lành được giới thiệu lần đầu tiên tại Việt nam năm 1911. Chúng tôi tới trước vào buổi sáng để xem tổng quát tiền đình, và được ông gác dan mở cửa Thư Viện để đoàn được tham quan các di ảnh cùng di vật cổ của Hội Thánh từ ngày mới sáng lập. Thêm vào đó cũng được diện kiến với OBMS Nguyễn Xuân Sanh, chủ nhiệm đương thời. Đến chiều chúng tôi đến dự lễ Giáng sinh. Tòa Thánh uy nghi rực rỡ với cây thông cao ngất ngưỡng phải đến 4 người dựng lên trong 3 ngày. Hàng chục chậu hoa Trạng Nguyên đỏ và cúc trắng được trình bày dọc trên tòa giảng. Chương trình sắp đặt hoành tráng với 3 buổi lễ: tối 24/12, sáng 25/12 và tối 25/12/2018. Chúng tôi choáng ngợp trước ban diễn lễ: hơn trăm người nam nữ tráng trung thanh thiếu ấu niên và nhi đồng hợp xướng tôn vinh Hải Nhi Giê-xu. Sau đó từng ban với đồng phục đủ màu thay phiên nhau trình bày những tiết mục đặc sắc của mình. Tối nay không có bài giảng, chỉ là phân ca nhạc Giáng sinh, đọc diễn văn và Kinh thánh. Được dự lễ tại Hội Thánh Tin Lành Đà Nẵng gợi nhớ quá sức những buổi nhóm ở Việt nam hơn 35 năm trước, khi tôi mới tập tễnh theo các bạn Thiếu niên đi “chạy nhóm.” Sức lúc đó còn sung, tâm thần còn hăng, tóc còn xanh và khí phách còn nhộn. Kỷ niệm đẹp đó không lúc nào phai trong tâm trí. Quý hoá lắm thay! Chúng tôi cũng làm chứng cho anh tài xế nhiều lần trong ngày nhưng chỉ gieo chừ chưa gặt được!

Tuy không định trước nhưng đoàn cũng thăm một gia đình trẻ với vợ là tín đồ mới. Cũng trở lại thăm viếng lần thứ hai để được gặp và

làm chứng cho người chồng cùng các bạn cùng nhà. Hạt giống đã được gieo, mong rằng sẽ gặt được khi mùa tới.

Dự tính đi Quảng Bình và Quảng Nam được thay đổi vì tình thế không thuận tiện. Thay vào đó Mục Sư T. từ Quảng Nam vào Đà Nẵng thăm chúng tôi. Còn Mục Sư L. ở Quảng Bình thì đã gặp đoàn tại Hà Nội vài ngày trước.

Hai ngày sau, đoàn được tham quan Huế thơ mộng, viếng lăng Khải Định và một thoáng của chùa Thiên Mụ, nằm trên bờ sông Hương lững lờ. Rồi đến Phố Cổ Hội An lung linh ánh đèn lồng vào buổi tối. Ở Đà Nẵng chúng tôi được hai người bạn trẻ T. và P. tiếp rước rất chân tình, đưa đi thăm các thắng cảnh cùng thử nhiều món ngon của Đà Thành.

Chương trình truyền giáo tạm chia tay tại đây khi anh chị MD bay vào Sài Gòn và hai cặp còn lại bay ra Hà Nội để chuẩn bị về lại Hoa Kỳ. Chúng tôi dự tính đêm cuối này sẽ tham quan Hà Nội 36 Phố Phường và Hồ Gươm, nhưng giờ cuối MS H. gọi mời đoàn đi Ba Vì tham dự buổi trại bồi linh với hội thánh. Thế là chúng tôi lại thẳng tiến ra Ba Vì với hồ Tiên Sa là nơi các tín hữu từ các điểm nhóm tụ về dự phần. Trời mưa nhiều, đường trơn trượt, thời tiết lạnh lẽo, sương mù giăng kín, đèn đóm lại không đủ sáng, có chỗ mất bóng đèn nên tối thui, mà vị trí của khu nghỉ dưỡng lại nằm bên hồ Tiên Sa vĩ đại lúc nào cũng đầy ắp nước làm lòng chúng tôi bất an lắm. Thấy các em nhỏ cứ chạy lung tung cạnh lan can nên hỏi hộp và cầu nguyện không thôi. Đang ngồi chuyện trò với vài anh chị em trong phòng ăn, tự nhiên đặng góc phòng lửa xẹt từ trên trần nhà khoảng 10 giây, chúng tôi tá hỏa chạy ra ngoài. Anh T. và một người nữa chạy lại xem sao thì biết được vì giông bão nên điện chập và xẹt lửa. Người giữ an ninh bảo là không sao hết! Ngay góc đó cũng đang bị dột nước, có lẽ vì vậy mà xẹt lửa!!! Tạ ơn Chúa mọi sự đều

tốt đẹp sau đó! Các anh chị em tín hữu thỏa lòng lắm vì cùng được thông công, nghỉ ngơi và huấn luyện tại một chỗ mà không phải lo đi chợ nấu nướng. Ngày hôm sau vì có chuyến bay sớm nên hai vợ chồng tôi về trước, chạy thẳng tới khách sạn ở Hà Nội lấy hành lý và ra ngay phi trường, không kịp soạn đồ nữa. OBMS T. thì có chuyến bay buổi chiều nên thông thả hơn! Chúng tôi ngủ suốt chuyến về Los Angeles dù máy bay gặp gió lác lư dòn dập.

Đây là một chuyến đi dài từ Bắc đến Trung Việt với nhiều trạm dừng chân. Tại mỗi điểm, mỗi trạm đó chúng tôi học hỏi được nhiều điều thiết thực không những từ các anh chị em tín hữu, từ các nhóm trưởng, từ các Mục sư, mà còn từ các em thiếu niên nhi đồng. Tôi thấm nghiệm được niềm tin mạnh mẽ của họ vào Đấng Cứu Thế. Chỉ có Cứu Chúa là nguồn lực duy nhất giúp các anh chị em vượt qua được bao nỗi khó khăn nhọc nhằn khi phải đối diện với cuộc sống đầy bon chen và gian trá. Tôi đi với họ mà không có nỗi sợ hãi nào hết. Họ là những thành viên đã từng nghiệm gặp ma túy, hoặc băng đảng, hoặc cướp giết, hoặc làm các nghề xấu trước kia nhưng nay đã được Chúa cứu, và tự nguyện dâng trọn cuộc đời hầu việc Ngài. Chúng tôi đi với anh chị em mà thấy sự bình an và vui thoả. Một khi có sự đồng cảm với nhau thì tình bạn dễ nảy nở. Bây giờ trong Facebook của tôi có một lô “bạn” mới trong Chúa, vui quá là vui. Nguyên xin ơn Chúa luôn giữ gìn và bảo bọc các anh chị em mà chúng tôi đã từng được diện kiến qua chuyến truyền giáo này. Xin cho đức tin của các bạn mạnh mẽ thêm lên, và cũng cầu xin những bạn thân hữu sẽ được Đức Thánh Linh đức dấy để đầu phục Ngài trong một ngày thật gần. Xin cho ý Chúa được nên! Amen!

Kiều Mi

Thờ phượng tại Hội Thánh Quốc Oai, ngoại ô Hà Nội

Tham quan cơ sở trồng nấm của Thầy Thành, Hải Dương

Thăm điếm nhóm của Thầy Thành tại Hải Dương

Phát kẹo cho thiếu nhi tại Hội thánh Báp-tít Thanh Hà, Hải Dương

Buổi nhóm tại Hội Thánh Báp-tít Thanh Hà, Hải Dương

Buổi nhóm tại Hội Thánh Sứ Mệnh, Hà Nội

Chụp hình lưu niệm với các tín hữu tại Sapa

Thiếu nhi HMong trong Hội thành tại Sapa tôn vinh Chúa

Thăm Hội thành Bình An, Bắc Kạn

Chụp hình lưu niệm với tín hữu Hội thánh Bình An, Bắc Kạn

Thăm viếng và tặng quà cho học sinh trường Thạch Vương, Bắc Kạn

Thăm viếng và phát quà cho các cháu cô nhi tại Cam Ranh

Chụp hình lưu niệm tại Hội thánh Suối Giông

Ảnh lưu niệm tại cửa khẩu quốc tế Lào Cai. Bên kia là Trung Quốc.

Nhà thờ Tin Lành Đà Nẵng, đường Ông Ích Khiêm, cái nôi của Tin Lành tại Việt Nam

ĐỒ KINH THÁNH

CHỦ ĐỀ MỪNG CHÚA PHỤC SINH

Xin tìm những câu Kinh Thánh có ý như những đoạn thơ sau đây.

1/ Ngợi khen Danh Đức Chúa Trời,
Là Cha Đáng Christ muôn đời hiển vinh,
Lấy lòng thương xót chúng sinh,
Khiến ta sanh lại trong tình yêu thương!

2/ Con Người phải bị nộp vào,
Trong tay kẻ ác... đón đau khôn lường,
Đóng đinh, chịu chết thảm thương,
Ba ngày sống lại trên Vương Quốc Trời!

3/ Các người đã giết Chúa rồi,
Nhưng Cha khiến sống lại rồi thánh thay,
Chúng ta làm chứng thật đây,
Ngài là Đáng Sống thánh ngày y nguyên!

4/ Nhờ quyền phép lớn từ Ngài,
Sứ đồ làm chứng việc Ngài phục sinh,
Giê-xu Đáng sống hiển vinh,
Thật là phước lớn an bình nơi nơi!

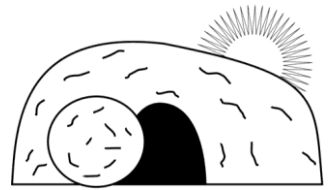
5/ Thật Ngài đã xuống làm người,
Hạ mình đến chết, chẳng lời than van,
Trên cây thập tự hiên ngang,
Hy sinh để cứu nhân gian lạc lăm!

6/ Ngài đã giải thoát chúng ta,
Khỏi quyền tằm tối xấu xa lạc lăm,
Thánh Linh đổi mới trong tâm,
Được vào Nước Chúa, và gần bên Cha!

7/ Lời Ngài quyền nhiệm biết bao,
Làm tôi sống lại, nâng cao tâm hồn,
Là Lời an ủi đầy ơn,
Giúp tôi vượt khỏi những cơn buồn phiền!

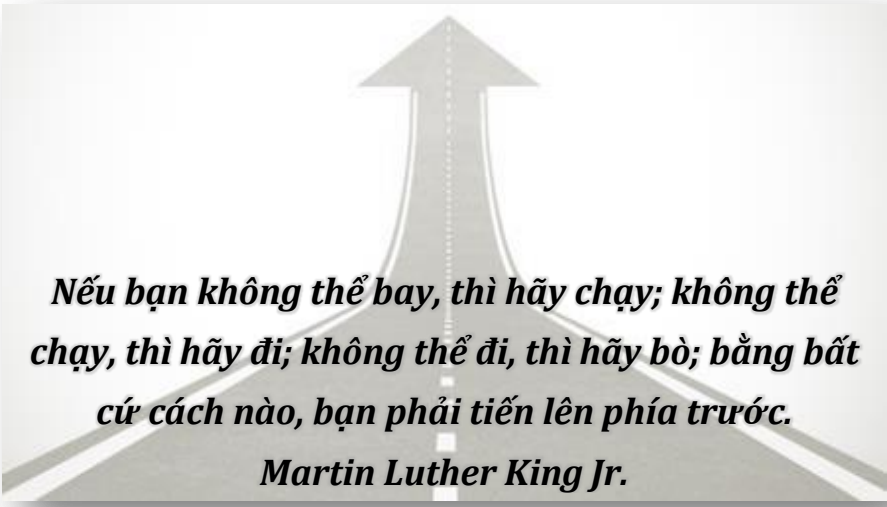
8/ Nếu ai luôn ở trong Ngài,
Thì người đời mới tháng ngày không thôi,
Việc xưa chuyện cũ qua rồi,
Mọi điều nên mới thật ôi vui mừng!

9/ Đây là ý muốn của Cha,
Ai nhìn Con Một, tin là sống ngay,
Cuộc đời sống mãi từ đây,
Đến ngày sau rồi, về ngay Thiên Đàng!

10/ Ngợi khen cảm tạ Danh Ngài,
Hàng lang, các cửa tháng ngày vào ra,
Vui mừng chúc tụng hát ca,
Tạ ơn không ngớt ơn Cha đời đời!

Ngọc Dung

***Nếu bạn không thể bay, thì hãy chạy; không thể
chạy, thì hãy đi; không thể đi, thì hãy bò; bằng bất
cứ cách nào, bạn phải tiến lên phía trước.***

Martin Luther King Jr.

Phút Suy Tư

Quyền Năng Thiên Thượng

Trong một lớp học về Truyền Giáo, giáo sĩ Jackson đã kể cho sinh viên nghe câu chuyện sau đây trong cuộc đời truyền giáo của ông.

Trong thời gian đầu mới làm giáo sĩ tại một cánh đồng truyền giáo, ông được giao cho một chiếc xe hơi cũ. Chiếc xe này chạy tốt, nhưng chỉ có vấn đề là ông không thể tự đề máy cho nổ, mà phải đẩy cho nó nổ máy. Để giải quyết vấn đề này, ông nảy ra sáng kiến. Ông đến một trường học ở gần nhà, xin phép cô giáo để nhờ các em học sinh ra đẩy dùm chiếc xe cho ông nổ máy. Khi xe nổ máy rồi, ông bắt đầu ra đi trên đường, thăm viếng các nơi. Trên đường đi, hoặc ông luôn đề máy xe nổ, không dám tắt, hoặc ông cố tình đậu xe trên đầu dốc, để khi về, ông thả chiếc xe chạy xuống dốc cho máy nổ. Ông đã dùng phương cách này trong hai năm trời.

Sau đó, vì lý do sức khỏe yếu kém, ông phải rời cánh đồng truyền giáo này, và có một giáo sĩ khác được phái đến nơi này. Khi gặp vị giáo sĩ mới, ông Jackson giới thiệu mọi việc tại cánh đồng, luôn cả chiếc xe cũ cần phải đẩy để nổ máy. Vị giáo sĩ mới lẳng lặng mở nắp ca-bô xe ra xem và chỉ cho ông thấy một dây cable bị sút lỏng. Vị giáo sĩ gắn dây cable vào, siết chặt lại, ngồi vào xe, vặn chìa khóa đề máy xe. Trong sự kinh ngạc của ông Jackson, tiếng máy xe nổ dòn thật êm tai. Ông Jackson phải vất vả trong hai năm trời, chỉ vì một thiếu sót nhỏ ông không biết. Khả năng nổ máy xe luôn có đó. Chỉ vì dây cable bị lỏng nên ông Jackson không đề máy được.

Cũng vậy, Ê-phê-sô 1:19-20 cho chúng ta biết quyền năng vô hạn của Chúa là lớn dường nào cho người có lòng tin. Nếu dựa vào sức riêng, chúng ta sẽ bị vất vả vô ích. Nếu nương nhờ sức Chúa, chúng

ta sẽ kinh nghiệm những điều kỳ diệu vượt hơn những gì mình cầu xin hoặc suy tưởng.

Lê Nguyễn Sưu tâm

Nếu Chúa Đi Nhà Thờ

Chúa ơi, nếu Chúa đến nhà thờ
Chúa có nhìn quanh trí vẫn vơ?
Anh nớ sao mà lơ mơ thế
Kính kiềng...cô nọ cứ ra vô.
Chúa ơi, nếu Chúa đến nhà thờ
Có được mấy người hát thật to
Đọc rõ Lời Ngài, không nhép mép
Nghe giảng tập trung, chẳng hững hờ?
Chúa ơi, nếu Chúa đến nhà thờ,
Reng reng điện thoại rộn lắm cơ
Chăm chú suy tư lên...facebook
Gật gù nhắm mắt ngủ bất ngờ.
Chúa ơi, nếu Chúa đến nhà thờ,
Đạo này khỏe lắm Chúa khỏi lo
Kính thánh để nhà, ung thì lấy,
Máy chiếu tận tường, chữ lại to.
Chúa ơi, nếu Chúa đến nhà thờ,
Bao người thờ Chúa, mấy người lơ?
Rộn nhất là chưa kịp tắt lễ
Vội vã ra về, Chúa bơ vơ.
Chúa ơi, nếu Chúa đến nhà thờ,
Chúa buồn, Chúa sẽ ngẩn rồi ngờ.
Một chút gì đau, Nơi Thánh ấy
Bởi con tin Chúa, kiêu dật dờ

Thành Lưu (Chia sẻ từ trang facebook)

Những Kỷ Niệm Truyền Giáo

Bốn năm trước, tôi có đi một chuyến theo phái đoàn đến Việt Nam. Chủ yếu là đến thăm các trại cai nghiện và tham gia chương trình ca nhạc giao lưu mừng Chúa Giáng Sinh ngay tại trung tâm Cai Nghiện ở khu vực Hà Nội và lân cận. Lần đó, thấy được công việc lạ lùng của Chúa trên những cuộc đời đã hư mất, Chúa biến đổi họ một cách diệu kỳ, để rồi chính những con người đó trở thành ông dẫn niềm hy vọng và sự giải cứu đến với những người nghiện ngập khác.

Lần này, Chúa cho tôi một cơ hội nữa để đi Việt Nam, tháp tùng với phái đoàn gồm có ba cặp vợ chồng. Từ đầu năm, thì ý tưởng cho chuyến đi bắt đầu được dấy lên. Người trưởng nhóm có nói cho tôi biết về chuyến đi này, chủ yếu là thăm viếng các hội thánh, các điểm nhóm và góp phần khích lệ các anh em hầu việc Chúa tại quê nhà. Chi tiết đi đâu và làm gì thì chưa rõ.

Trong lòng tôi cũng muốn được đi trở lại Việt Nam và dự phần trong công việc Chúa. Đã bốn năm trôi qua, bây giờ có được cơ hội thì tôi rất muốn đi. Việc đầu tiên, tôi phải làm là thuyết phục người chồng tôi. Anh ấy nói không muốn đi với đủ lý do thực tế như bận công việc làm, không đủ thời gian, không quen người trong phái đoàn, v.v. Nhưng Chúa thay đổi anh ấy, nên anh đồng ý đi chung. Chúng tôi bắt đầu thường xuyên cầu nguyện Chúa, xin cho chuyến đi sẽ được thực hiện và xin Chúa chúc phước trên chuyến đi và xin Chúa sử dụng cả phái đoàn cho công việc mà Ngài đặt để, để mọi sự mang vinh hiển về cho Ngài. Có một điều nữa mà trong lòng tôi

cũng lo, đó là sức khỏe của mẹ tôi, tuổi bà lớn, sức cũng yếu, lại dễ quên. Nên khó biết được việc gì có thể xảy ra, nhất là khoảng thời gian gần kề ngày đi cho đến suốt thời gian đi xa. Chúng tôi cứ cầu nguyện Chúa thôi, thật tình cũng không biết làm gì hơn.

Nghĩ lại, dù có những việc này việc nọ xảy đến trong suốt khoảng thời gian chuẩn bị, nhưng Chúa cho tôi có sự bình an và cho có sự trông đợi cho chuyến đi này. Nhất là những tuần lễ gần đến ngày đi, thì trong lòng háo hức, tinh thần nóng cháy, lời cầu nguyện cũng thường xuyên hơn, và khẩn thiết hơn. Những lúc này, thì chương trình chuyến đi cũng được hoạch định chi tiết hơn. Với sự sắp xếp chu đáo của người trưởng nhóm, nên tôi biết ngày giờ, địa điểm, và các hoạt động. Dù vậy, tôi không hình dung được những gì trong chuyến đi này. Những nơi thì tôi chưa hề đến, những người thì tôi cũng chưa hề gặp. Tôi thật không biết mình sẽ trải nghiệm gì trong hai tuần lễ của chuyến đi này. Tôi chỉ biết cầu xin Chúa ở cùng, giúp đỡ, bảo vệ, và dẫn dắt, để danh Ngài được tỏ bày ra ở những nơi mà phái đoàn sẽ đến, và để ơn phước Chúa được ban cho những người mà chúng tôi sẽ gặp. Thật vậy, như lời vua Đa-vít nói, ***“Cũng hãy khoá lặc nơi Đức Giê-hô-va, thì Ngài sẽ ban cho người điều lòng mình ao ước”*** (Thi-thiên 37:4).

Chuyến đi lần này có những nét đặc biệt không như những lần trước. Vì trọng tâm không phải là truyền giáo, nhưng nặng về thăm viếng và khích lệ, cho nên phải đi nhiều nơi, thăm nhiều chỗ, và tiếp xúc với nhiều người. Có lẽ một số người, ngay cả người trong phái đoàn chúng tôi, cũng có ý nghĩ như tôi – trong thời đại tân tiến với kỹ thuật thông tin chớp nhoáng, thì mình cũng có thể dùng internet để thăm viếng và khích lệ cũng được. Và lại, khi đi chuyến đi như vậy thì tốn kém cũng khá nhiều, ngoài vé máy bay về Việt Nam trong mùa Giáng Sinh rất đắt, chi phí xe cộ, chỗ ở, ăn uống, còn phải bỏ

thời gian, và lại đòi hỏi có sức khỏe nữa, chưa nói đến những vấn đề an toàn nữa. Tất cả là những điều thực tế khiến tôi cũng suy nghĩ đắn đo. Nhưng sau khi kết thúc chuyến đi và trở về lại với nhịp sống hằng ngày, tôi và có lẽ những anh em trong phái đoàn cũng đều cảm nhận một điều rằng, "chuyến đi lần này quả là một phước hạnh hiếm có." Đối với cá nhân tôi thì đây là một phước hạnh mà chính Chúa đã ban cho và tiền bạc không sao đổi được, ***“Tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban cho của Ngài không xiết kể” (2 Cô-rinh-tô 9:15).***

Quá nhiều những trải nghiệm gắn liền với thời gian và không gian của chuyến đi, nên thật khó để tôi có thể tả hết được: từ những lần ngồi tâm tình với mấy anh em trong Chúa ở các điểm nhóm hẻo lánh, thăm các hội thánh từ Bắc chí Nam, viếng những làng người dân tộc nơi núi non heo hút, vào những làng mạc nghèo nàn, rồi đến tham quan những thắng cảnh thiên nhiên địa phương nhưng sắc sảo bởi sự sáng tạo kỳ diệu của bàn tay Chúa – Hồ Ba Bể, động Ngườm Ngao, con đường xuyên quốc lộ 93 từ Hà Giang qua Lào Cai, đến cửa khẩu quốc tế Lào Cai – Hà Khẩu Trung Quốc, chợ đêm lung linh những chiếc lồng đèn ở Hội An, bước vào lăng Vua Khải Định ở Huế, chụp hình ở cổ thành Huế, ăn đậu hủ dưới chân Đền Thiên Mục cạnh bờ sông Hương... Thật là những hình ảnh tuyệt vời vẫn còn in sâu trong ký ức!

Như trong lời cầu nguyện của tôi dành cho những người mình sẽ gặp, tuy là không biết ai, nhưng Chúa đã sắp đặt thật tuyệt vời để tôi được gần gũi, thân tình với những người bạn đồng hành, hiểu sâu và cảm thông được với những nhân sự hầu việc Chúa ở các nơi, tiếp xúc với những người lãnh đạo ở các điểm nhóm xa xôi, hòa lòng với các em trẻ trong những bản hát ngợi khen Chúa, cùng vui trong

niềm vui với các bạn trẻ nghèo khi nhận được áo ấm, cho đến lần làm chứng cho em lái xe Taxi đưa phái đoàn đến điểm nhóm mà Chúa mở lòng để em tiếp nhận Chúa luôn.

Thường những lần ngồi xe đi xa, thì mình dễ có cảm giác mất thời gian, có lúc thì rảnh đến nhàm, rồi đâm ra mệt mỏi và chờ mau đến nơi. Nhưng hầu hết những lần đi của phái đoàn đều rộn ràng. Trước khi đi, đã rộn ràng ăn uống, không những vậy, anh chị em đều chuẩn bị chu đáo thức ăn mang theo. Đặc biệt là có một cặp vợ chồng rất hiệp một trong việc ăn uống, không biết là bao nhiêu loại ăn vặt, mà họ cung cấp cho cả đoàn. Khi xe lăn bánh, thì đến phần ăn uống thuộc linh. Mỗi người được giao phó tuần tự cầu nguyện và chia sẻ lời Chúa trong một ngày. Cứ thế mà ai ai cũng có dịp làm việc khích lệ anh chị em. Còn những anh chị em thì no nê phần thuộc linh, chẳng những vậy còn luôn có lời cảm tạ Chúa không thôi và xin Chúa bảo vệ cho đoàn. Rồi cũng có những khoảng thời gian chia sẻ làm chứng, nên thật nhanh tất cả mọi người rất thân với nhau vì được liên kết bởi tình yêu thương trong Chúa. Đây là cái trải nghiệm thật đặc biệt trong chuyến đi này, nó không giống với những cuộc đi chơi ngoài đời, bởi vì phái đoàn này ***“chỉ có một Đức Chúa Trời và một Cha của mọi người, Ngài là trên cả mọi người, giữa mọi người và ở trong mọi người” (Ê-phê-sô 4:6).***

Người ta thường nói "nụ cười là thang thuốc bổ." Quả thật như vậy, Chúa ban cho phái đoàn những tiếng cười râm rộ như tiếng pháo mừng xuân. Có một người trong phái đoàn được ân tứ làm cho người khác phải vui mà cười, thậm chí cười không muốn dứt! Nếu quý vị được dịp nghe câu chuyện "những con thú trong trang trại" thì bảo đảm sẽ cười không dứt. Khó quên nhất là những lần ngồi ăn chung, cả bàn đều rộn tiếng cười vì những chuyện vui bộc phát bất ngờ, như được bày tỏ trong ***Thi-thiên 126:2, Bấy giờ miệng chúng***

tôi đầy sự vui-cười, Lưới chúng tôi hát những bài mừng rỡ. Trong các dân ngoại người ta nói rằng: Đức Giê-hô-va đã làm cho họ những việc lớn.”

Trong lịch trình của chuyến đi, phái đoàn đi rất nhiều nơi, qua nhiều thành phố xuyên các vùng núi, ngang những nơi đồng quê - từ Hà Nội đến Hải Dương, rồi lên cả miền núi Lao Cai, Sa Pa, Bắc Cạn, xong quay vào Nha Trang/Cam Ranh, ra Đà Nẵng, Huế, Hội An. Một điều tôi nhận thức từ những chặng đường này - đó là Chúa đang mở cửa đất nước Việt Nam của chúng ta. Cảm tạ Chúa là có được những hội thánh rất hết lòng trong việc gây dựng những điểm nhóm. Sức mạnh của hội thánh là những nhân sự nắm được khái tượng Chúa đặt để và hết lòng làm việc cho Chúa. Công việc được thực hiện, kết quả được tỏ ra, đó chính là nhờ công sức của những tâm

lòng được Chúa và kêu gọi. Họ dù trong hoàn những con sẵn sàng chịu làm việc Chúa. chịu sự chống

***Hãy theo ta, ta sẽ biến các anh thành những tay đánh lưới người -
Ma-thi-ơ 4:19***

đụng chạm đã đáp ứng, cảnh nào, người này đã hy sinh để Có người đối từ gia

đình, có người chịu sự bắt bớ từ chính quyền, có người đương đầu với hoàn cảnh sống rất khó khăn, có người vì tình thương với tấm lòng muốn cứu giúp anh em trong sự hư mất nên bỏ công bỏ sức bỏ của vào công việc Chúa, còn nhiều điều nữa, nhưng dù với động cơ gì, họ đều cùng một nghề – đó là đánh lưới người giống như các sứ đồ mà Chúa Giê-xu gọi họ, ***“Hãy theo ta, ta sẽ biến các anh thành những tay đánh lưới người” (Mathiơ 4:19)***. Thật khó tưởng được ngay tại Hà Nội, trung tâm, đứng vững một hội thánh Báp-tít, với những nhân sự trẻ trung thật đầy ơn. Chính nơi này lại tung ra những hạt giống Tin Lành đến các làng hẻo lánh nghèo nàn của người dân

tộc. Nơi đây tôi mừng tượng đến hình ảnh của 10 hay 15 năm nữa khi các em thiếu nhi tại đây được nuôi nấng và sẽ lớn lên trong lời Chúa. Những tiếng hát ngợi khen Chúa vô tư của các em ngày nào sẽ trở thành những lời cảm tạ, ngợi khen, tôn vinh Chúa một cách hùng hồn của một thế hệ biết kính sợ Ngài và sẵn sàng hầu việc Ngài. ***“Chúng ta sẽ chẳng giấu các điều ấy cùng con cháu họ, bèn sẽ thuật lại cho dòng dõi hậu lai những sự ngợi khen Đức Giê-hô-va, quyền năng Ngài, và công việc lạ lùng mà Ngài đã làm” (Thi-thiên 78:4).***

Không khí và sinh hoạt mừng Chúa Giê-su giáng sinh sao quen thuộc như ở Hoa Kỳ, làm cho tôi không có cảm giác gì xa lạ dù thực tế là tôi đang ở tại Việt Nam. Những bài hát Giáng Sinh thì ở đâu cũng vậy, lời Chúa sao thì dân sự hát vậy, không phân biệt ranh giới hay chủ nghĩa. Nhưng rất khó quên là một tiết mục múa của các bạn trẻ trong lối nhạc "rap" nhưng lời trong Chúa rất đặc biệt, những động tác của các bạn trẻ trình bày thật hay, đã làm tôi cứ tưởng là mình đang ở Mỹ. Một lần khác, chúng tôi được dịp dự Lễ trong đêm Giáng Sinh ngay tại nơi mà được xem như là cái nôi của Tin Lành Việt Nam – Hội Thánh Tin Lành Đà Nẵng. Đêm hôm đó, nhóm ca đoàn có hơn trăm người đủ các lứa tuổi đồng thanh hát tôn vinh Chúa. Thật là một cảm giác tuyệt vời khi muôn dân cất tiếng đón mừng Ngày Chúa Giê-su ra đời vì Ngài là Đấng Cứu Thế, Vua của muôn vua, và Chúa của muôn Chúa... ***“Hỡi các nước, hãy ngợi khen Đức Giê-hô-va; Hỡi các dân, khá ca tụng Ngài” (Thi-thiên 117:1).***

Giáng Sinh đã trôi qua. Nhạc cũng đã dứt. Tôi chợt trở lại với hiện tại. Mình đang ngồi làm việc ngay tại Mỹ. Chuyến đi đã kết thúc, nhưng dư âm vẫn còn trong tôi. Những gì tôi thấy, nghe, và học được trong suốt chuyến đi vẫn còn in sâu trong ký ức. Tôi cảm tạ

Chúa vì được gần gũi với những tôi tớ Chúa ở Việt Nam. Họ là những người rất đơn thuần, được Chúa chạm lòng, biến đổi, rồi dâng đời mình để hầu việc Ngài. Dù kiến thức có giới hạn, nhưng họ sẵn lòng chịu huấn luyện, làm việc thực tế, chịu nhiều thách thức, nên công việc của họ rất có kết quả. Thật vậy, nguyên tố chính trong công việc Chúa vẫn là những tấm lòng được Chúa biến hóa! Những tấm lòng này thật trân quý giống như lời Chúa trong *Ê-sai 43:4*, "***Vì ta đã coi người là quý báu, đáng chuộng, và ta đã yêu người, nên ta sẽ ban những người thế người, và các dân tộc thay mạng sống người.***"

Bên Việt Nam thì có những con người với tấm lòng hầu việc Chúa, còn bên Mỹ này thì tôi thấy Chúa ban cho chúng ta thật nhiều điều kiện để hỗ trợ cho các nhân sự ở Việt Nam. Chúng ta có tài lực, có phương tiện truyền thông, có sự tự do, có ngôn ngữ thế giới để giao tiếp rộng rãi, có một thế hệ trẻ đầy tiềm năng. Chúng ta có thể hỗ trợ cho công việc Chúa tại quê nhà bằng cách cùng bắt tay hợp tác với những người đồng công tại đó, khích lệ công việc họ, thăm viếng và cổ động cho họ trong tinh thần, "***vì chúng ta là các chi thể của thân Ngài***" (*Ê-phê-sô 5:30*). Nguyên xin Chúa ban cho chúng ta có tấm lòng luôn quan tâm, chăm sóc đến anh chị em chúng ta khắp nơi trên thế giới, để chúng ta có thể làm trọn Đại Mạng Lệnh của Ngài giao phó:

Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp tem cho họ, và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các người - Ma-thi-ơ 28:19-20a

TÌNH YÊU CỦA CHÚA GIÊ-SU CHRIST

Tình yêu nghe hay và lãng mạng nhưng yêu một người thật không dễ chút nào. Có lần con trai hỏi mẹ:

- Theo mẹ một người con gái như thế nào mới có thể tin tưởng được? Vì con gái trong thời đại này thật đa dạng và khó hiểu. Mẹ muốn con dâu của mẹ như thế nào?

- Đừng lầy lòng mẹ làm thước đo khiến bạn gái con sợ hãi. Này nhé! Phụ nữ từ xưa đến nay đều là một dấu hỏi (?). Người ta viết nhiều về đàn bà, nhưng chính họ cũng không hiểu hết người đàn bà của họ. Vậy nên cứ yêu đi để khám phá cái hay, cái đẹp và biết quý một người vợ Chúa ban cho mình.

- Theo mẹ một người con gái biết kính sợ Đức Chúa Trời và tin nhận Cứu Chúa Giê-su Christ làm Chúa của lòng mình là người con gái đáng tin cậy. Đó cũng là tiêu chuẩn con dâu mà mẹ hằng mong ước và cầu xin Chúa.

- Có lẽ con sẽ bảo là mẹ lại giảng đạo với con. Để mẹ chỉ cho con những ưu điểm đảm bảo mà con sẽ hưởng được:

Thứ nhất: Họ Kính sợ Chúa thì có sự “khôn ngoan” và “thông sáng” (Châm Ngôn 9:10), sẽ biết tôn trọng và yêu con chung thủy (Ê-phê-sô 5:22-24), sẽ biết cư xử khéo léo ở đời, “*coi sóc đường lối nhà mình*” (Châm Ngôn 31:27) và biết nuôi dạy con cái.

Thứ hai: *Cả hai sẽ trở nên một* (Sáng thế 2:24). Vì tình yêu bắt đầu từ vườn Ê-đen và gia đình bắt đầu từ khi cửa thiên đàng khép lại (Sáng Thế 3:24).

Tình yêu ban đầu là tình yêu ban cho. Khi bắt đầu tình ái người ta sẽ cho nhau mọi điều tốt nhất, cũng như mọi thứ nơi vườn địa đàng Đức Chúa Trời ban cho loài người đều hoàn hảo và tốt đẹp. Nhưng khi tình yêu chạm vào trái cấm và ăn lấy thì cả hai trở thành một của những hệ lụy phạm phải (Sáng thế 2:16-17 và 3:16-19), cho nên bước vào tình yêu trong hôn nhân để trở nên một gia đình thì thật là nhiều khê. Cả hai phải chấp nhận sự tĩa sửa mới mong thích nghi, thích hợp. Nhưng ở trong Chúa, chúng ta có một đặc ân tiếp trợ, đó là ân sủng yêu thương mà Đấng Christ riêng dành cho (Ma-thi-ơ 19:6) Ngài bảo vệ, không để cho phân rẽ vì bất cứ nguyên nhân nào, ngoại trừ sự chết. Ngài duy trì sự sống động đời đời (Giăng 3:16) và *“Ngài đã yêu kẻ thuộc về mình trong thế gian, thì cứ yêu cho đến cuối cùng”* (Giăng 13:1). Đó là lời hứa chắc chắn. Tình yêu đó giống như Hoàng tử và Lọ-lem, nhưng vượt lên trên tất cả, không điều kiện, bất chấp thậm chí *“khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết”* (Rô-ma 5:5)

Người phụ nữ cho dù đẹp, cho dù tài ba thế nào cũng cần có một bờ vai để nương tựa. Vì Đức Chúa Trời không lấy xương đầu của người nam để làm ra người nữ, khiến họ phải lãnh đạo chồng. Chúa cũng không lấy xương bàn chân của người nam để làm ra, để khiến họ phải chịu sự chà đạp của đàn ông. Nhưng Chúa dùng một cọng ba sườn (Sáng Thế 2:22) của người nam để làm nên người nữ cho họ luôn được sự che chắn, bảo vệ, trân quý. Một cái xương sườn đó phải đặt đúng vị trí, vừa vặn cỡ kích và chỉ một mà thôi. (Sao người nam có lắm người cặp kè đôi ba cái, vậy chỗ nào sẽ là vị trí

đúng mức của phụ nữ chúng ta? Cho nên phụ nữ ơi, đừng bao giờ làm kẻ thứ ba nhé!)

Riêng con trai của mẹ phải học cho biết tình yêu của Đấng Christ (Ê-phê-sô 5:-33) yêu Hội thánh, làm cho Hội nên thánh. Yêu người mình yêu như chính thân mình mới xứng đáng được người đã yêu mình. Vì phụ nữ là người Đức Chúa trời đặc biệt làm ra dành cho người nam. Con phải làm cho mình có nhân cách trượng phu (Ga-la-ti:22), để xứng đáng nhận món quà Chúa ban cho mình như lời đã chép ở Châm Ngôn 18:22: *“Ai tìm được một người vợ, tức tìm được một điều phước. Và hưởng được ân điển của Đức Giê-hô-va.”* Ân điển đó ở Thi Thiên 128:1-3 như sau:

“Phước cho người nào kính sợ Đức Giê-hô-va,
Đi trong đường lối Ngài!
Vì người sẽ hưởng công việc của tay mình,
Được phước, may mắn.
Vợ người ở trong nhà người
Sẽ như cây nho thanh mật;
Con cái người ở chung quanh bàn người,
Khác nào những chồi ô-li-ve.”

Minh Phượng

***Chúa không hứa rằng cuộc thiên
trình sẽ dễ dàng, nhưng Ngài nói
rằng, đích đến rất là xứng đáng.***

Max Lucado

Mùng 6 tháng 3 năm 2016

Tôi dậy sớm! Lòng cảm thấy thật phấn chấn và háo hức chuẩn bị tươm tất để được cùng anh chị em đến thờ phượng Chúa trong ngày Chúa Nhật.

Chương trình thờ phượng Chúa hôm đó rất đặc biệt vì Hội Thánh chúng tôi có Lễ Tiệc Thánh, Lễ Dâng Con và chúc mừng ngày Phụ Nữ 8 tháng 3. Buổi thờ phượng diễn ra thật phước hạnh và đầy khích lệ. Điều làm tôi vô cùng cảm động là thì giờ làm lễ dâng con, khi người dẫn chương trình giới thiệu mục sư lên làm lễ dâng con thì có hai bà mẹ bế hai đứa trẻ sơ sinh, chừng hơn mười ngày tuổi bước lên trước Hội Thánh. Khuôn mặt còn vương nét thảng thốt vô cùng! Mục sư đã làm chứng về quyền năng diệu kỳ của Chúa trong những ngày qua đã giải cứu hai đứa trẻ khỏi tay những kẻ xấu như thế nào. Cả Hội Thánh lặng đi vì xúc động. Tôi cũng cảm thấy tim mình như có ai đó dùng bàn tay bóp nghẹn.

Và tôi xin kể cho quý vị nghe câu chuyện này. Tôi là Thiên Ái!

Đây là lời chứng chân thành về tình yêu thương thật bao la trong Chúa và sự đắc thắng của Đức Chúa Trời trước mọi tà thần.

... “ Ngày 20 tháng 2 năm 2016, khi đang mài mê trong công việc của Hội Thánh, tôi nhận được cuộc điện thoại khẩn thiết của cô L. Cô gọi ra giới thiệu và nhờ tôi giúp về hoàn cảnh của một người phụ nữ mới tin nhận Chúa. Cô ấy mới sinh em bé chưa được mười ngày, trong lúc giận hoảng người thân, đã đem đứa con nhỏ bỏ nhà đi.

Sau khi tiếp nhận sự việc, tôi cầu nguyện với Chúa và thấy được rằng, lòng tôi như được thôi thúc, cần giúp đỡ người phụ nữ này. Ngay lập tức, tôi chủ động gọi điện nhiều lần cho cô ấy, nhưng không bắt máy. Cảm ơn Chúa, cuộc gọi cuối cùng tôi đã gặp được. Trong lúc nói chuyện điện thoại, tôi vỡ ra. Họ đã đem con cho một sư cô ở Miền Bắc, và đang trên đường vào lại Nam. Lúc ấy tôi thấy có điều gì đó không ổn lắm.

Những bất an trong lòng tôi là có cơ sở. Bởi vì không chỉ một, mà có tới hai người phụ nữ, cùng hai đứa bé được cho đi. Tôi nhận thấy đây là một sự việc hết sức nghiêm trọng. Hai em bé đang bị đe dọa tính mạng. Khi họ đã là con cái Chúa, không thể để cho linh hồn hai đứa trẻ lạc mất vào tay ma quỷ. Họ đã đem hai bé cho một sư cô không rõ lai lịch, địa chỉ. Lòng tôi xúc động mạnh. Tôi ước ao có thể làm điều gì đó để giúp hai bà mẹ. Là một con cái Chúa, tôi không thể để cho anh chị em tín hữu mê lầm và xa rời Đức Tin, xa rời tình yêu bao la của Chúa. Tôi tức tốc bảo hai bà mẹ quay ngược ra Bắc.

Tôi đón họ về nhà riêng. Họ gặp tôi trong nước mắt với sự run rẩy yếu đuối, những cặp mắt thảng thốt vô hồn. Hai tấm thân gầy gò với làn da xanh mướt, đôi môi nhợt nhạt. Họ kể lại mọi chuyện trong hơi thở đứt quãng.

T là mẹ của bé trai Thiên Ân, vì túng quẫn và căng thẳng sau sinh, T đã gọi điện cho N hỏi có biết ai cần nuôi em bé để cho con. Lúc đó N đang sinh em bé tại bệnh viện, và có biết một bác sỹ đã giới thiệu

họ cho một sư cô muốn nhận hai em bé để nuôi dưỡng. Lúc ấy N cũng đã có ý định từ trước khi sinh là cho con đi vì hoàn cảnh không đủ điều kiện nuôi.

Sáng 18 tháng 2, sư cô đã có mặt, làm thủ tục xuất viện cho N, và 14h chiều cùng ngày đón T và bé trai lên tàu ra Bắc. Sư cô nói với hai bà mẹ là xin em bé về nuôi chứ không cho ai hết. Sư cô cũng đề nghị T&N đi cùng hai em bé ra cho biết chỗ.

Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ quyền, cùng thế lực, cùng vua chúa của thế gian mờ tối này, cùng các thần dữ ở các miền trên trời vậy. – Ê-phê-sô 6:12

Ra đến nơi khoảng 5h sáng ngày 20 tháng 2 T&N đã nhìn thấy hai chiếc xe chờ sẵn. Một chiếc đem bé gái của N chạy về

trước. Chiếc xe còn lại, trong xe có một tài xế và năm người phụ nữ đi cùng. Những người này gọi T&N vào xe và đưa cho hai bà mẹ mỗi người 15 triệu đồng (nói là tiền ăn uống bồi dưỡng và chi trả viện phí).

Trong lúc T&N cùng những người trên xe nói chuyện thì sư cô đã vào trong ga mua vé tàu cho T&N quay vào Nam. Họ vội vàng giao vé tàu cho hai bà mẹ và lên xe đi mất. T&N lúc này đứng trơ giữa sân ga. Bàng hoàng và không hiểu chuyện gì xảy ra với hai đứa con còn đồ hồn. Tại sao sư cô không cho họ đến tận nơi con họ ở? Tại sao sư cô hứa mà không giữ lời và lại bỏ mặc họ giữa sân ga với hai tấm vé. Không một mảnh giấy cho, hay giao nhận con.

T&N trở về Nam trong nước mắt đầm đìa, lòng hối hận vô cùng. Mỗi lần sữa về ướt áo, làm cho họ thấy đau đớn nơi trái tim như một lời vạch tội. Họ thấy có lỗi với con, họ càng lo sợ khi không biết hai đứa con bé bỏng giờ ở nơi nào? Có điều gì đó bất ổn trong cách giao

nhận con như vậy. Hàng trăm câu hỏi được đặt ra. Cả hai gần như điên dại.

Tôi vô cùng phẫn nộ khi nghe xong câu chuyện. Tôi ngờ rằng việc này phải chẳng có liên quan đến đường dây buôn bán trẻ sơ sinh. Nhưng vì không có địa chỉ, tôi biết tìm sư cô nơi nào? Cảm ơn Chúa! Sau khi suy tính trước sau, T nghĩ ra một cách điện cho sư cô và nói: “Sư cô ơi! Con còn một đứa cháu nữa là bé gái 19 tháng tuổi, hoàn cảnh khó khăn quá, muốn gửi sư cô nuôi luôn.” Sư cô trả lời: “Bao nhiêu đứa cũng được, hãy ra sở tư pháp chứng giấy, rồi đừng nói cho ai biết. Để sư cô đích thân vào đón.”

Buổi chiều hôm ấy, T điện cho sư cô nói rằng sở tư pháp đòi địa chỉ và tên người nhận con, sau vài cuộc điện thì sư cô mới chịu đọc rõ địa chỉ cho T.

***Đức Giê-hô-va là ánh sáng và là sự cứu rỗi tôi: Tôi sẽ sợ ai? Đức Giê-hô-va là đồn lũy của mạng sống tôi: Tôi sẽ hãi hùng ai?
- Thi Thiên 27:1***

Cảm tạ ơn Chúa vô cùng! Chúa không bao giờ bỏ rơi con cái Ngài.

Lúc bấy giờ chồng tôi đi công tác xa vài ngày mới về. Tôi cảm thấy bối rối, không biết mình phải làm thế nào để giúp đỡ họ đây? Tôi phải gửi hai con của tôi để bắt đầu đi giúp họ.

Tôi lập tức dẫn T đến cơ quan công an trình báo sự việc và xin tư vấn. Sau khi được cơ quan công an hướng dẫn chúng tôi nên xuống chùa xem thực hư thế nào. Em bé có ở đấy không? Và ngay lúc đó có một anh công an đã điện cho sư cô và bảo chúng tôi nên xuống chùa xin lại con.

Tôi cùng T và một em trai bắt taxi xuống ngôi chùa nơi sư cô ở (Vì lúc này N chưa kịp ra đến nơi), lúc ấy khoảng 16h30.

Xe dừng trước công tam quang, trời chạng vạng tối, chúng tôi bước vào. Sân chùa hoàn toàn yên ắng. Sự yên lặng vô hồn làm tôi thoáng chút rùng mình.

Lạy Chúa, hãy ban cho con thêm sự khôn sáng và mạnh mẽ để giải quyết vấn đề này.

Từ xa có một cụ bà đi đến, tôi bèn lại gần hỏi thăm. Cụ bảo, cụ trông giữ chùa. Tôi kín đáo quan sát, thì trong chùa không có nơi nào giữ trẻ. Bà cụ hỏi chúng tôi với vẻ quen thuộc: “Các anh chị xuống xin con nuôi à?” Tôi thật sự sửng sốt và dần dần hiểu ra mọi chuyện.

Biết sư cô không có ở chùa, T gọi điện cho sư cô, nói rõ là đang ở chùa và muốn xin lại con. Sư cô nói hãy chờ vài tiếng sẽ về tới. Ba chúng tôi chờ đợi mỗi mồn đến tận 8h tối, mới thấy một chiếc ô tô chạy vào sân chùa. Bây giờ chúng tôi mới biết được đây là chiếc xe chở gia đình nuôi giữ em bé con của T, do sư cô đem cho.

Cùng lúc sư cô về tới nơi, lời qua tiếng lại với gia đình kia. Sư cô bước vào gian thờ, bà ấy sụp xuống quỳ lạy. Tôi biết bà ấy đang cầu thần của mình. Tôi nhận thấy quyền lực của sự tối tăm đang bao phủ. Nhưng tôi vẫn đứng yên và cầu nguyện. Tôi thấy rõ sự hiện diện của Chúa đang ở cùng, ban thêm sức mạnh và lòng can đảm cho tôi. Ngay lúc đó, sư cô đứng dậy, kéo T vào trong, bắt T quỳ lạy dưới những hình tượng. Tôi ngăn cản T lại, không cho T quỳ lạy dưới tà thần. Trong suy nghĩ của tôi lúc đó, tôi không thể để Danh Chúa bị cười nhạo. Nếu T quỳ lạy trước tà thần, thì bàn tay Ngài rút khỏi sự che phủ cho công việc này, chắc chắn chúng tôi sẽ thất bại.

Biết không thể nào lay chuyển được chúng tôi. Sư cô tránh không dám nhìn vào đôi mắt tôi. Bà ấy im lặng đi ra ngoài, và nói sẽ cho chúng tôi nhận lại con.

Bất thành linh gia đình kia làm lớn chuyện. Một thanh niên nổi khùng cầm chiếc ghế ném vào người T và hét lên: “Nếu muốn nhận lại con thì đưa ra 200 triệu.” Tôi biết sẽ xảy ra xô xát, nên người đi cùng tôi đã chạy đến cơ quan công an gần nhất để trình báo. Biết có sự can thiệp của chính quyền, nên gia đình kia mang bé trai lên xe chạy mất dạng.

Cơ quan công an lấy lời khai của tôi và sư cô. Lúc này sư cô biện minh với chính quyền rằng: “Cô không cho em bé, mà do bị ốm, nên có nhờ các phật tử thân tín nuôi hộ.” Tôi chắc chắn sự thật không phải như vậy. Sau đó sư cô có hứa trước cơ quan công an rằng ngày mai, mọi người về quê cô, cô sẽ giao trả hết không giữ bé nào. Chúng tôi trở về nhà, lòng tôi càng thôi thúc là phải tìm bằng được em bé trở về.

Sáng 24 tháng 2 tôi tiếp tục cùng T, N và một em trai, thuê taxi tìm lên quê của sư cô. Khi đến nơi chúng tôi đã thấy sư cô ở đó. Sư cô tách N ra đưa N vào nhà mình, và sư cô đi cùng xe chúng tôi ra chỗ trống để không ai nhìn thấy. Tôi không ngờ được rằng, bà ấy đã dùng kế ly gián, mục đích để N nghe theo những người trong nhà, do bà ấy sắp xếp, nhằm dụ dỗ và ép buộc N viết giấy cho con, khi không có tôi ở đây. Mặt khác, có ý đồ tội cho tôi không giúp đỡ gì T&N, mà cũng là một tay buôn người đến để xúi giục T&N, đem con đi bán chỗ khác với giá cao hơn.

Thật tiếc cho sư cô và những con người đáng thương kia! Họ không biết rằng chúng tôi đi đến đây không chỉ có bốn người, trên chúng tôi còn có sự hiện hữu của Chúa. Xung quanh chúng tôi còn có các thiên sứ ở cùng và che chở, thêm nữa còn biết bao nhiêu con cái Chúa đang cầu thay cho chúng tôi.

Biết được kế hoạch không thành, sư cô kéo cả T&N vào trong nhà. Lúc này người thân của gia đình kia và dân làng kéo đến rất đông.

Họ la hét, chửi bới chúng tôi âm ỉ, một số thanh niên mạnh động, mặt đờ đờ sát khí, vác theo mã tấu, gậy gộc, muốn ăn tươi nuốt sống chúng tôi. Họ ép buộc T&N phải viết giấy cho con, nhưng T&N kêu khóc thảm thiết, rằng họ không cần tiền nữa, họ muốn xin con trở về. Tôi thấy nghẹn ngào. Một lần nữa tôi vùng đứng lên, trước đám đông hung dữ đang chen lấn xô đẩy. Mọi người đều sợ hãi. Nhưng tôi thấy rõ sự bao phủ của Chúa trên tôi. Tai tôi không nghe thấy gì nữa! Mắt tôi không nhìn thấy gì nữa! Tôi tuyên bố T&N không ký gì hết. Tôi cảm thấy máu như nóng bùng lên trong huyết quản. Cảm ơn Chúa! Là do Ngài gìn giữ tôi, ban cho tôi sự mạnh mẽ vô cùng này.

Lúc ấy tôi chỉ thấy mình trở ra như đá lạnh. Tôi cảm nhận rõ rệt, chính mình đang dâng sự Vinh Hiển lên Đức Chúa Trời. Tôi bỏ ngoài tai bao nhục. Họ xúm đồ dơ nhớp. gào thét bảo tôi người, rắp tâm cao hơn để cướp Tôi không còn của sự âm ỉ

***Nhờ Chúa, chúng tôi sẽ xô
đổ cừu địch chúng tôi;
Nhân danh Chúa, chúng
tôi giày đạp những kẻ
đấy nghịch cùng chúng
tôi. - Thi Thiên 44:5***

nhiều lời sỉ
lại chửi tôi là
Dân chúng
là loại buôn
mua với giá
đi hai đứa bé.
biết cảm giác
xung quanh

tôi. Tôi không biết sợ nữa. Tôi đã biết chính lúc ấy bàn tay của Chúa đã che chở cho tôi và ba người cùng đi. Chúa ôi! Đức Chúa Trời Vinh Hiển của tôi! Con cảm ơn Chúa. Chính Chúa đã ban sự khôn sáng cho con cái Ngài, và ở cùng con cái Ngài.

Tôi vùng lên thoát ra khỏi đám đông, chạy đến cơ quan công an trình báo, và nhờ họ giúp đỡ. Sau khi lấy lời khai của tôi, chính quyền mới hiểu ra sự thật. Họ hỏi tôi động cơ nào cô giúp cho hai người phụ nữ này. Lúc bấy giờ, tôi bày tỏ mình là người Tin Lành,

tôi giúp họ bằng tình yêu thương của Đức Chúa Trời. Tình yêu ấy là cao cả và không hề vụ lợi. Ở đây tôi cũng nhận biết một sự thật: hai đứa trẻ đã được rao trên loa đài là nhặt được ngoài đường, và đang tiến hành làm thủ tục giấy tờ. Cơ quan công an cũng không ngờ hôm nay hai người mẹ tìm xin lại con. Bé trai nằm trong tay gia đình mà người cha có tiền sử nghiện ma túy. Bé gái rơi vào người đàn ông đã ly hôn vợ đang nhận nuôi. Lòng tôi vô cùng bất an. Cơ quan công an họ hiểu ra chúng tôi là những nạn nhân và họ đã bảo vệ chúng tôi ra về bình an.

Trở về nhà, tôi dẫn lòng lại và cầu nguyện nhiều với Chúa. Có lẽ nào tôi phải hoàn toàn tuyệt vọng vì mình không thể nào chống lại được những thế lực kia? Tối hôm ấy, tôi nhận hàng chục cuộc điện thoại, của bố mẹ, anh em và bạn bè. Họ trách tôi đã vô tình mang cho mình gánh nặng giữa đàng, lòng tôi thoáng chút băn khoăn và xao động. Một chút sợ hãi len lỏi vào hồn tôi.

Tôi đóng chặt cửa phòng. Một mình tĩnh nguyện và trò chuyện hết lòng với Chúa. Tôi quyết định bằng một niềm tin và lòng nhiệt huyết cháy bỏng. Tôi không thể đầu hàng, tôi sẽ đi đến cùng con đường để tìm lẽ phải. Và điều quan trọng trên hết là tôi phải Vinh Danh Chúa. Qua việc này khẳng định sự Vinh Hiển của Đức Chúa Trời.

Hai ngày sau, khi cơ quan công an làm việc với sư cô và gia đình kia, buộc phải trao trả hai đứa bé. Họ gọi chúng tôi lên, yêu cầu T&N làm thủ tục xét nghiệm ADN chứng minh là mẹ của hai bé để họ trao trả con. Lúc này tôi cảm thấy bất an, có điều gì uẩn khúc ở đây?

Chúng tôi trở về nhà trong lòng đầy sự hoài nghi. Cả đêm tôi trằn trọc khó ngủ. Cho đến sáng Chúa bày tỏ cho tôi hiểu vấn đề mà chính quyền yêu cầu xét nghiệm ADN là có ý che đậy tội lỗi cho sư cô. Họ vẫn giao trả hai đứa trẻ, nhưng hình thức nhận là đứa bé nhặt

ở ngoài đường, nay có người đến nhận lại thì cần thủ tục chứng minh. Ngay sáng đó tôi điện thoại cho cơ quan công an, yêu cầu được nhận hai bé từ chính tay sư cô. Bởi T&N giao con cho sư cô có kèm theo hồ sơ xuất viện và giấy chứng sinh mà họ không hề biết đến gia đình kia. Tạ ơn Chúa hết thủy, một lần nữa Chúa lại dẫn dắt tôi đến cái đích chiến thắng vinh quang.

Thật vô cùng phước hạnh, đúng lúc ấy thì chồng tôi cũng đã kết thúc chuyến đi xa trở về nhà. Ngày 29 tháng 2 sau khi chồng tôi xem xét và tìm đủ các chứng cứ hợp pháp, cũng là lúc vợ chồng tôi nhận được tin: Chính quyền cho T&N nhận lại con. Buổi sáng hôm ấy, trước sự công nhận của các cấp chính quyền, trước đông đảo dân chúng, chồng tôi đã giới thiệu mình là Mục sư của HT, là con cái Chúa. Chúng tôi nói rõ với các cấp chính quyền và dân chúng, chúng tôi làm việc này bằng tình yêu thương của Chúa, cho con người thấy được tình yêu thương bao la của Chúa. Chúng tôi có thể kiện sư cô và những người đã tiếp tay. Nhưng với đạo đức người Cơ đốc, lòng nhân từ và tràn đầy yêu thương, chúng tôi đã thống nhất và bỏ qua cho họ.

***Nhưng, tạ ơn Đức Chúa Trời đã cho chúng ta chiến thắng, nhờ Chúa Cứu Thế Giê-xu, Chúa chúng ta.
- 1 Cô-rinh-tô 15:57 (BDM)***

Tôi nghĩ trong đời sống đức tin, chúng tôi đã Vinh Danh Chúa là Cứu Chúa của chúng tôi. Chúng tôi đã mang hai đứa bé trở về vòng tay của hai bà mẹ. Và sau nữa, tôi nghĩ Chúa đã cứu chuộc được linh hồn của hai đứa trẻ. Giúp hai bà mẹ nhận ra giá trị của đạo đức. Làm cho họ thay đổi cuộc sống đức tin, cả về thể xác lẫn linh hồn. Tôi thâm cảm ơn Chúa đã luôn ở bên tôi, giúp T&N nhận ra tình yêu thương vô cùng của Ngài. Tôi đã để T&N cùng hai em bé ở trong nhà tôi thêm một tuần nữa, dưỡng sức cho họ, định hướng cho họ,

tìm cách kêu gọi giúp đỡ cho họ. Đó mới là cách tốt nhất giúp cho họ lúc này. Mái nhà tôi thêm nhiều niềm vui và tiếng cười. Tôi thật sự cảm ơn Chúa vô cùng.

Và ngày chờ đợi cuối cùng đã đến, 6 tháng 3, sau lễ dâng con lên Chúa, có một bữa cơm đầm ấm bịn rịn. Vợ chồng tôi cùng anh chị em con cái Chúa, cùng tiền T, N và hai bé lên tàu trở về quê hương. Cảm ơn Chúa thật vô cùng xúc động. Giây phút chia tay, Chúa đã thực sự ở cùng họ. Cũng trên chuyến tàu ấy cách đây hai tuần, T&N với những giọt nước mắt đầy tuyệt vọng và đau đớn. Điều ấy đã thấu đến Chúa và Ngài động lòng thương xót. Bàn tay Ngài làm việc cách kỳ diệu, để ngày hôm nay T&N được bé con trở về quê hương với những giọt nước mắt vui mừng hạnh phúc. Những lời hứa của họ làm vợ chồng tôi và anh em con cái Chúa ấm lòng. Chúa ơi! Xin cho họ được sống trong vòng tay quyền năng của Ngài.

Hai tuần đã trôi qua, kể từ ngày T&N trở về Nam. Tôi vẫn vẹn nguyên nỗi nhớ về hình dáng gầy gò đáng thương của hai bà mẹ. Những tiếng khóc oe oe của hai đứa trẻ. Tôi một lần nữa nhìn thấy quyền năng của Chúa đã giúp tôi chống lại thế lực của sự tối tăm, của những tà thần. Nếu lúc đó, Chúa rút bàn tay của Ngài ra, thì bản thân tôi sẽ chẳng làm được gì. Cảm ơn Chúa! Con xin Dâng Vinh Hiển về Ngài, là Đấng Đắc Thắng, Đấng Toàn Năng, đã cứu chuộc và yêu thương chúng con đời đời.

Tôi cũng cảm ơn sự cầu thay của anh chị em tín hữu ở khắp mọi nơi. Chúa ơi! Cha đã thay đổi và gìn giữ linh hồn của bốn con người. Xin Ngài hãy luôn ở cùng chúng con. Amen! ”

Thiên Ái (Hà Nội, Việt Nam)

Bốn Lý Do Tại Sao Bạn Nên Đi Nhà Thờ

Xin giới thiệu sau đây 4 lý do vì sao bạn nên đi nhà thờ mỗi tuần, và tại sao việc đi nhà thờ có thể làm thay đổi cuộc đời bạn:

1. Vì đó là Lời Chúa.

Chúa dạy chúng ta, "Đừng bỏ qua sự nhóm lại" (Hê-bơ-rơ 10:25). Phao-lô gọi Hội thánh là "Nàng Dâu của Đấng Christ." Nếu bạn yêu Chúa Giê-xu, bạn sẽ yêu những điều Ngài yêu, và Ngài yêu Hội thánh như tân lang yêu nàng dâu của chàng vậy. Hội thánh rất quan trọng với Chúa, nên cũng quan trọng với chúng ta nữa. Chúa muốn chúng ta họp nhau thờ phượng Chúa, để làm nguồn phước cho chúng ta, chứ không phải là gánh nặng. Sự nhóm họp thờ phượng Chúa có thể là một trong những ân phước lớn nhất trong đời bạn và cho gia đình bạn.

2. Sự thờ phượng chung với Hội thánh tạo nên sức lực tâm linh mạnh mẽ.

Chúa Giê-xu sống trong chúng ta qua Đức Thánh linh, khi chúng ta tin nhận Ngài. Đây là một chân lý vô cùng sâu sắc! Hơn nữa, qua Lời Chúa, khi hội chúng nhóm họp lại thờ phượng Chúa thì đó là một nguồn sức tâm linh mạnh mẽ. Chúa Giê-xu phán, "Khi đôi ba người nhân danh Ta nhóm họp lại với nhau, thì Ta ở giữa họ" (Ma-thi-ơ 18:20). Thế thì, chẳng những Chúa ở với chúng ta qua Thánh Linh, Ngài còn ở "giữa" chúng ta khi chúng ta nhóm họp lại thờ phượng Ngài.

3. Chúng ta cần cộng đồng đức tin.

Mỗi người trong chúng ta đều cần một cộng đồng và sự thông công với nhau. Chúa ban cho chúng ta món quà này khi chúng ta nhóm lại cùng nhau, và tụ họp trong các nhóm nhỏ tại nhà. Sự nhóm họp này làm thỏa mãn một nhu cầu trong đời sống chúng ta, để khích lệ và nâng đỡ lẫn nhau trong cuộc sống. Xem bài giảng trên truyền hình, máy vi tính, đọc sách, hay tham dự các chương trình đặc biệt là phần phụ thêm cho đời sống tâm linh, nhưng không thể thay thế sự nhóm thờ phượng thường xuyên với Hội thánh.

4. Hội thánh giúp chúng ta trưởng thành tốt hơn.

Khi chúng ta đến gần với nhau có thể sinh ra những phức tạp. Dù gì, chúng ta đều là con người bất toàn, không có ai hoàn hảo. Vì thế, khi đến với nhau, chúng ta cần cố gắng, cần tập trung, và cần ơn Chúa để kháng khí với nhau. Nhóm họp thường xuyên với con cái Chúa là một tiến trình giúp chúng ta sống tốt hơn, vì đó là nơi chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, cầu nguyện cho nhau và khích lệ nhau trên bước đường theo Chúa. Đó là một hình ảnh rất đẹp.

Đừng để điều gì ngăn cản chúng ta đi theo tiếng Chúa gọi. Chúa sẽ thêm sức và ban ơn phù hộ để chúng ta có thể hoàn thành điều Chúa giao phó. Nếu bạn đã có những vết thương lòng trong quá khứ từ những người lãnh đạo hay các tín hữu khác, cầu xin Chúa chữa lành và ban ơn để bạn mạnh mẽ tiếp tục theo Ngài và yêu thương Hội thánh Chúa.

Hương Giang lược dịch

Dấu Hiệu Cơ-độc-nhân Trưởng Thành

1. Luôn nói lẽ thật.
2. Biết lắng nghe.
3. Ít tự ái.
4. Nhanh tha thứ.
5. Đáng tin cậy.
6. Tinh thần ủng hộ.
7. Thích cầu nguyện và kiêng ăn.
8. Lệ thuộc vào Đức Thánh Linh.
9. Yêu thích Kinh thánh.
10. Càng được nâng cao, họ càng hạ mình.
11. Nhanh chóng ăn năn.
12. Tìm kiếm hòa thuận và đeo đuổi nó.
13. Yêu thương mọi người, có lòng thương xót.
14. Biết khi nào nên nói, khi nào nên yên lặng.
15. Khôn ngoan trong nhiều lãnh vực cuộc sống.
16. Tôn trọng mọi người và nhạy cảm với cảm nghĩ của người khác.
17. Rất kiên nhẫn và không dễ giận.
18. Tôn trọng sự khác biệt.
19. Thỏa lòng với những gì mình có.
20. Làm việc trong giới hạn thẩm quyền.
21. Dễ gần.

22. Hiếu khách.
23. Không dễ bị lừa bởi sự dạy dỗ sai lệch.
24. Không bị tiền bạc, danh tiếng làm tha hóa.
25. Sẵn sàng hy sinh thầm lặng vì danh Chúa và lợi ích người khác.
26. Sẵn sàng đứng sau lưng hỗ trợ và cũng không sợ đứng đầu khi cần.
27. Không buôn chuyện và hạ thấp người khác.
28. Tham gia các hoạt động của Hội thánh với niềm hân hoan.
29. Thanh sạch và trung tín trong việc nhỏ.
30. Trung thành với điều đúng và không nói hai lời.
31. Ghét tội lỗi.
32. Không tỏ ra thánh thiện hơn người khác.
33. Không tranh đua với người khác.
34. Thường khen và không mong được khen.
35. Không bị nô lệ cho điều gì, nhưng làm chủ được bản thân.
36. Biết khi nào cần từ chối và không ngại phạt ý.

Lê Nguyễn Sưu tâm

Tốt, tốt hơn, tốt nhất. Đừng bao giờ yên nghỉ cho đến khi điều tốt của bạn trở thành tốt hơn, và điều tốt hơn trở thành tốt nhất.

St. Jerome

Hội Thánh Tại Trung Hoa Đang Đổi Diện Làn Sóng Bất Bớ Mới

Hình từ The Voice of the Martyrs (VOM)

Hội thánh Zion là hội thánh Tin Lành tư gia phát triển nhất tại Bắc Kinh. Tháng Chín năm 2018, hội thánh đã tồn tại 11 năm nay, bỗng dưng bị chính quyền đóng cửa cấm hoạt động. Họ đã phạm lỗi gì? Lỗi đó chính là vì Mục sư của họ, Mục sư Tiến sĩ Ezra Jin, người đã tốt nghiệp Chủng viện Thần Học Fuller tại Pasadena, California, từ chối lời yêu cầu từ Đảng Bộ Cộng Sản buộc ông phải gắn máy quay hình, loại nhận diện gương mặt, trên tòa giảng, chiếu xuống hội

chúng. Vì sự từ chối này, Mục sư Jin và cả 1,500 tín hữu bị công an bắt giữ, lục soát, thẩm vấn, trong đó có người bị bắt nhiều lần liên tiếp.

Tình trạng có thể còn tệ hơn nữa vì hồ sơ cá nhân của tất cả những người này bây giờ bị điểm xấu, sẽ gây khó khăn cho họ khi muốn mua vé tàu, vé máy bay, khi xin đi học, xin việc làm, hoặc xin các tiền hưu bổng và các phúc lợi xã hội khác.

Hơn 100 triệu tín hữu Tin Lành và Công Giáo đang hồi hộp chờ đợi số phận mình trong những cuộc đàn áp tôn giáo sắp tới. Chủ tịch Tập Cận Bình đã đưa ra những mệnh lệnh đàn áp, gây khó khăn cho Hội thánh với lý do họ cản củng cố nền văn hóa Trung Hoa. Một trong những phương cách của họ là tìm cách tịch thu Kinh thánh và cấm giảng dạy giáo lý Cơ-đốc. Bắt đầu từ 2018, Chủ tịch Tập đã ra nhiều chỉ thị gắt gao về vấn đề tôn giáo và ra lệnh cho đảng Cộng sản Trung Quốc phải triệt để thi hành. Họ đã dùng những biện pháp kỹ thuật tinh vi để thực hiện chính sách hà khắc của mình, nhằm bóp nghẹt sự phát triển của Hội thánh Tin Lành và Công Giáo.

Hình từ The Voice of the Martyrs (VOM)

Cơ quan ChinaAid, một cơ quan nhân quyền Cơ-độc tranh đấu cho Cơ-độc-nhân tại Trung Hoa, ước đoán có khoảng hơn 100,000 con cái Chúa đã bị bắt trong năm 2018, so sánh với 3,700 tín hữu bị bắt trong năm 2017. Hầu hết những lần bắt này chỉ là tạm giam, như trong trường hợp của Hội thánh Zion.

Các Hội thánh bị "chiếu cố" nhiều nhất là các Hội thánh tư gia, là các Hội thánh không có đăng ký với chính quyền, vì họ không muốn bị kiểm soát và theo dõi. Khi tác giả bài viết đang viết những dòng này, thì họ được tin 100 tín hữu của Hội thánh Early Rain Covenant Church tại Chengdu cũng vừa bị công an bắt giữ, trong số đó, một số tín hữu cho biết họ bị công an đánh đập và hãm hiếp.

Trong tháng 9, 2018, tòa thánh Vatican vừa ký thỏa thuận với chính quyền Trung Quốc về việc bổ nhiệm Giám mục, thì ngay sau đó đã có hàng chục giám mục Công giáo bị bắt giam. Trong tháng 11, 2018, giám mục Peter Zhumin tại Wenzhou phải trải qua hai tuần liền bị thẩm vấn và học tập cải tạo. Đây là lần thứ năm ông bị như thế này trong vòng hai năm qua.

Một số Cơ-độc-nhân Trung Hoa đã bị bỏ tù nhiều năm. Giám mục Công giáo James Su Zhimin ở Boading đã bị ở tù 20 năm qua vì hành lễ không có phép của chính quyền. Cho đến bây giờ, chính quyền vẫn từ chối cung cấp tin tức về ông.

Một mục sư người Mỹ gốc Hoa cũng rơi vào trường hợp đó. Mục sư John Cao, trước đây ở North Carolina, sau trở về Trung Hoa hầu việc Chúa, đã bị kết án 7 năm tù trong tháng 3, 2018 vì tội "tổ chức vượt biên trái phép" vì ông giúp mở trường học và trợ cấp cho người nghèo tại Miến Điện. Tin tức cho biết ông bị nhốt trong một phòng giam nhỏ bé chỉ có 1 cái giường, cùng với hàng chục tù nhân khác và ông đã bị giảm mất 50 pounds.

Hiện nay tại Trung Hoa, trẻ em vị thành niên bị cấm đi nhà thờ. Kinh thánh bán trên mạng cũng bị cấm. Các lớp giáo lý bị theo dõi. Nhiều nhà thờ cho biết các hình thập tự giá và các biểu tượng tôn giáo bị lấy xuống, giật sập và đôi khi, được thay thế bằng hình của chủ tịch Tập Cận Bình.

Từ tháng 2, 2018, hàng ngàn nhà thờ đã bị đóng cửa. Điều đáng sợ nữa là có nhiều nhà thờ bị chính quyền đóng cửa trong khi họ đã có giấy phép hoạt động. Tháng 9 vừa qua, nhà thờ Công giáo Sacred Heart tại Henan, là nhà thờ được chính quyền cấp phép và công nhận, nhưng vị linh mục tại đó bị bắt và bị đui đi vì ông đã tổ chức sinh hoạt cho thanh niên và người già.

Tất cả những bức hại này cho thấy sự bất bớ không chỉ giới hạn với hội thánh tư gia. Điều này cho thấy chủ tịch Tập Cận Bình muốn đàn áp các cộng đồng Cơ-đốc và có thể muốn dẹp bỏ họ nữa.

Một bản tuyên ngôn hùng hồn của các Mục sư tại Trung Hoa viết: "Hội thánh Chúa tại Trung Hoa kiên quyết và sẵn sàng bước theo con đường thập tự của Đấng Christ. Chúng tôi sẵn lòng noi gương tiền nhân để chịu khổ và chịu chết vì niềm tin."

Đang khi Cơ-đốc-nhân khắp nơi trên thế giới đang tung bừng Mừng Chúa Giáng Sinh, hãy nhớ đến những anh chị em tại Trung Hoa đang bị bất bớ vì niềm tin của họ.

Thiên Hương chuyển dịch bài viết của Mục sư Bob Fu, trích từ Foxnews.com, tháng 12, 2018

Mục sư Bob Fu là mục sư người Mỹ gốc Hoa, sáng lập viên của tổ chức ChinaAid, một tổ chức quốc tế vô vị lợi, nhằm cố võ cho tự do tôn giáo và công bằng tại Trung Hoa. Trước đây, ông là lãnh đạo trong Hội thánh tư gia tại Bắc Kinh và năm 1996 đã bị bắt bỏ tù 2 tháng vì tội "giảng đạo trái phép." Sau đó, ông đã vượt thoát khỏi Trung Hoa và đến tỵ nạn tại Hoa Kỳ năm 1997.

Thức Ăn Hữu Ích Cho Người Bị Cao Huyết Áp

1. Sô-cô-la đen (dark chocolate)
2. Khoai lang
3. Các loại hạt (nuts), nhất là pistachios.
4. Các loại ngũ cốc nguyên hạt (whole grain)
5. Trái lựu
6. Các loại rau cải xanh, nhất là rau diếp (spinach), broccoli và cải xoăn (kale)
7. Hoa quả, đặc biệt là trái bơ (avocado), chuối và dưa hấu
8. Các loại dâu (berries)
9. Sữa chua (yogurt) và sữa tươi ít béo (skim milk)
10. Tỏi
11. Dầu ô-liu (olive oil)
12. Yến mạch (oatmeal)
13. Flaxseed
14. Các loại cá giàu chất omega-3 như cá hồi, cá thu (tuna)
15. Củ dền (beets)

Giải Đáp Câu Đố Kinh Thánh

1/ “Ngợi khen Đức Chúa Trời, là Cha Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta, Ngài lấy lòng thương xót cả thể khiến chúng ta lại sanh, đặng chúng ta nhờ sự Đức Chúa Giê-su Christ sống lại từ trong kẻ chết mà có sự trông cậy sống” – 1 Phi-e-rơ 1:3

2/ “Ngài đã phán rằng: Con người phải bị nộp trong tay kẻ có tội, phải bị đóng đinh trên cây thập tự, và ngày thứ ba phải sống lại.” – Lu-ca 24:7

3/ “Các người đã giết Chúa của sự sống, mà Đức Chúa Trời đã khiến từ kẻ chết sống lại, và chúng ta là người làm chứng về điều đó.” – Công-vụ các Sứ-đồ 3:15

4/ “Các sứ đồ lại lấy quyền phép rất lớn mà làm chúng về sự sống lại của Đức Chúa Giê-su Christ; và hết thầy đều được phước lớn.” – Công-vụ các Sứ-đồ 4:33

5/ “Ngài đã hiện ra như một người, tự hạ mình xuống, vâng phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập tự.” – Phi-líp 2:8

6/ “Ngài đã giải thoát chúng ta khỏi quyền của sự tối tăm, làm cho chúng ta dời qua nước của Con rất yêu dấu Ngài” – Cô-lô-se 1:13

7/ “Lời Chúa làm cho tôi được sống lại, Ấy là sự an ủi tôi trong cơn hoạn nạn.” – Thi-thiên 119:50

8/ “VẬY, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên mới.” – 2 Cô-rinh-tô 5:17

9/ “Đây là ý muốn của Cha ta, phàm ai nhìn Con và tin Con, thì được sự sống đời đời; còn ta, ta sẽ làm cho kẻ ấy sống lại nơi ngày sau rốt.” – Giăng 6:40

10/ “Hãy cảm tạ mà vào các cửa Ngài, Hãy ngợi khen mà vào hành lang Ngài. Khá cảm tạ Ngài, chúc tụng danh của Ngài.” – Thi-thiên 100:4

Cười Chút Chơi

Lời cầu nguyện trẻ thơ

Bé Bi phá phách, lại cãi lời Mẹ nên bị phạt không được chơi, mà phải vào phòng ngồi đọc sách. Một lát sau, Bi mở cửa phòng, ló đầu ra, nói với Mẹ:

- Mẹ ơi, con đã cầu nguyện với Chúa rồi. Bây giờ con ra ngoài chơi được không Mẹ?

Mẹ mỉm cười hài lòng:

- Tốt lắm. Con biết suy nghĩ như vậy là rất tốt. Nếu con xin Chúa giúp con ngoan ngoãn, Chúa sẽ giúp con.

Bi nhanh nhẩu trả lời:

- Không, con không xin Chúa giúp con ngoan ngoãn. Con xin Chúa cho Mẹ đừng phạt con nữa.

Ý chí mạnh mẽ

Một người hành khất ốm yếu đến gần một phụ nữ sang trọng đang đi trên đường phố:

- Thưa Bà, tôi đã không ăn gì trong 4 ngày qua.

Bà trở mắt nhìn ông ngưỡng mộ:

- Ô, ước gì tôi có được ý chí mạnh mẽ như ông.

PHIẾU NHẬN BÁO

Họ Tên Người Nhận Báo:

Điện Thoại:

E-mail:

Địa chỉ nhận báo:

Hội Thánh:

Mục sư Quản Nhiệm:

Số lượng báo muốn nhận:

Số tiền ủng hộ:

Chi phiếu xin đề: Liên Đoàn Phụ Nữ Báp-tít

(Phần Memo xin ghi: Đặc san Phụ nữ)

Gửi về: Hồng Đặng, 3223 Crystal Palm Ct., Las Vegas, NV
89117

Liên Đoàn Phụ Nữ chân thành cảm tạ. Xin Chúa ban phước trên
quý vị.

Ân Nhân Ủng Hộ Tài Chánh Cho Đặc San Phụ Nữ

Dec 6/2018 - April 8/2019

<i>Vietnamese Grace Baptist Church - Arlington, VA</i>	<i>\$200.00</i>
<i>Thu Mai Tran, Norwalk, CA</i>	<i>\$50.00</i>
<i>HTTLBT Vietnam San Jose, San Jose, CA</i>	<i>\$100.00</i>
<i>HTBT Thong Cong Utah, North Ogden, UT</i>	<i>\$50.00</i>
<i>Vietnamese Community Baptist Church, Aurora, CO</i>	<i>\$80.00</i>
<i>Vietnamese Baptist Church, Hickory, NC</i>	<i>\$100.00</i>
<i>Open Arms Church, Las Vegas, NV</i>	<i>\$50.00</i>

<i>Thu từ Dec 06, 2018 - April 08, 2019</i>	<i>\$630</i>
<i>Tồn Quỹ số báo 93 đem qua</i>	<i>\$453.67</i>
<i>Chi Phí Đặc San số 93</i>	<i>- \$ 2,073.18</i>
<i>Còn thiếu</i>	<i>- \$ 989.51</i>

**Xin chân thành cảm ơn Quý Hội Thánh và Quý Vị.
Cầu xin Chúa ban phước dư dật trên quý ân nhân.**

Đặc San

Liên Đoàn Phụ Nữ Báp-Tít Việt Nam Bắc Mỹ